

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sevim Burak

Everest My Lord İşte Baş İşte Gövde İşte Kanatlar

OYUN

Yapı Kredi
Yayınları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

YKY'de
3. baskı

EVEREST MY LORD

~

İŞTE BAŞ İŞTE GÖVDE İŞTE KANATLAR

Sevim Burak (İstanbul, 29 Haziran 1931-İstanbul, 30 Aralık 1983) Alman Lisesi'nin orta bölümünden sonra çalışmaya başladı. Mankenlik yaptı, kendi açtığı modaevini yönetti. İki kez evlenip ayrıldı; ilk evliliğini yaptığı viyolonist Orhan Borar'dan oğlu A. Karaca, ikinci eşi ressam Ömer Uluç'tan kızı Elfe oldu. Ömer Uluç'la birlikte bir süre Nijerya'da yaşadı. İleri derecede seyreden kalp rahatsızlığı nedeniyle yaptığı Haseki Hastanesi'nde öldü. *Yeni İstanbul* gazetesinde ilk kez hikâyesi yayımlandı. Daha sonra bazı hikâyeleri *Yenilik*, *Türk Dili* dergilerinde, *Ulus* ve *Milliyet* gazetelerinde yayımlandı.

Yapıtları:

Hikâye: *Yanık Saraylar* (Türkiye Basımevi, İstanbul 1965; YKY, İstanbul 2004); *Afrika Dansı* (Adam Yayınları, İstanbul 1982; YKY, İstanbul, 2006) *Palyaço Ruşen*, Nisan Yayınları, İstanbul 1993.

Oyun: *Sahibinin Sesi* (Adam Yayınları, İstanbul 1982; YKY, İstanbul 2004), *Everest My Lord (İşte Baş İşte Gövde İşte Kanatlar)* (Adam Yayınları, İstanbul 1984; YKY, İstanbul 2006).

Anı-Mektup: *Mach I'dan Mektuplar*, Logos Yayınları, İstanbul 1990.

Roman: *Ford Mach I*, YKY, İstanbul 2003.

*Sevim Burak'ın
YKY'deki kitapları:*

Ford Mach I (2003)
Yanık Saraylar (2004)
Sahibinin Sesi (2004)
Everest My Lord - İşte Baş İşte Gövde İşte Kanatlar (2006)
Afrika Dansı (2006)

SEVİM BURAK

Everest My Lord

~

**İşte Baş İşte Gövde
İşte Kanatlar**

Oyun

Yapı Kredi Yayınları

Yapı Kredi Yayınları - 2296
Edebiyat - 700

Everest My Lord - İşte Baş İşte Gövde İşte Kanatlar / Sevim Burak

Kitap editörü: Filiz Özdem

Kapak tasarımı: Nahide Dikel

Baskı: Acar Basım ve Cilt San. Tic. A.Ş.
Beysan Sanayi Sitesi, Birlik Caddesi, No: 26, Acar Binası
34524, Haramidere - Beylikdüzü / İstanbul
Tel: (0 212) 422 18 34 Faks: (0 212) 422 18 04
www.acarbasim.com
Sertifika No: 11957

Bu kitabın ilk baskısı *Everest My Lord*
adıylı Adam Yayıncılık'tan 1984'te çıkmış,
daha sonra Nisan Yayınları tarafından
iki kitap olarak (*İşte Baş İşte Gövde İşte Kanatlar*: 1995;
Everest My Lord: 1997) yayımlanmıştır

YKY'de 1. baskı: İstanbul, Ocak 2006
3. baskı: İstanbul, Mayıs 2014
ISBN 978-975-08-1048-1

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2014
Sertifika No: 12334

Bütün yayın hakları saklıdır.

Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 142 Odakule İş Merkezi Kat: 3 Beyoğlu 34430 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 (pbx) Faks: (0 212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
İnternet satış adresi: <http://alisveris.yapikredi.com.tr>

İÇİNDEKİLER

Everest My Lord • 7
İşte Baş İşte Gövde İşte Kanatlar • 41

Düzeltilde Sevim Burak'ın yazıma ilişkin çelişkili kullanımlarında doğru olanlar esas alınarak uygulama yapılmıştır (Ed. N.)

EVEREST MY LORD

Roman 3 Perde

KİŞİLER: Everest My Lord

Sucu

Başvekil

İki Lady

Yazarın Gölgesi

Hyde Park'ta تنها bir köşe

Koyu gölgeli yeşil ağaçlar/biçilmiş çimenler dümdüz halı gibi alabildiğine gidiyordur/ağaçlar göğü kapatır/bu yüzden ortalık karanlık bir gün gibidir/ön planda yüksek selvi ağaçları buraya kederli bir hava vermektedir/güneş selvi ağaçlarının arkasında kalır/ortalık daha da kararmakta, arka cephede neşeli insan sesleriyle renkli şemsiyeleriyle havuzlarla bayraklar ve flamlı insan kalabalığı ile Hyde Park'ın öbür ucu yok gibidir/çünkü ön cephedeki koyu yeşil selvi ağaçları insan seslerini, gürültülerini ve insan yaşantısını keserler/ve Hyde Park'ın bu köşesine bir mezarlık görünümü verirler/Everest My Lord bu esrarengiz sessizlik içinde gerçeklerle alakasını kesmiştir ve sanki hayatta yalnızlık içinde tek başına kalmış gibidir/Everest My Lord'un ayaklarının dibinde çok sevimli beyaz bir ördek yavrusu dolaşmaktadır/ancak Everest My Lord onu görmez/dalgın ve anlamsız bakışlarla gözlerini ağaçlara dikmiştir/

Yazarın Gölgesi buradadır ama Everest My Lord onu da görmez. Yazar'ın başı tıpkı eski resimli bulmaca oyunlarındaki –bir sin-cap– bir av köpeği ve av köpeğinden kaçan bir sürmeli gözlü ceylanı dikkatle izleyerek elinde tüfeği omuzunda askılı av çantasıyla ve başıyla yavaş yavaş ortaya çıkmakta olan bir avcı resmi – gibi ağaçların arasına saklanmıştır. Ağacın dalları ve yapraklarının arasına dikkatle bakıldığında Yazar'ın başı belirir. Ağacın dalları ve yapraklarının arasına daha iyi bakıldığında gövdesi de ortaya çıkan Yazar'ın burada saklanarak Everest My Lord'u gizlice izlemekte olduğu görülür.

Everest My Lord önüne bakar.

Düşüncelidir.

Sucu (*gelir*): Var mı soğuk sudan içen?

Everest My Lord: Yok.

Sucu: Yok mu soğuk sudan içen... soğuk buz gibi su... buz gibi su...

Everest My Lord: İstemem, içmeyeceğim dedim, su istemiyorum.

Sucu: Ne olur bir bardak için daha siftah etmedim. Açım... Bir ekmek parası...

Everest My Lord: Su içmem dedim. Peki, mademki siftah etmemişsin bir bardak ver. (*Cebinden para çıkararak sucuya verir.*) Üstü senin olsun.

Sucu (*uzaklaşırken*): Var mı Taşdelen isteyen? Var mı soğuk sudan içen?

Everest My Lord: Her yerde sucular... şu Hyde Park'ta bile bir rahat yok ben suyu ne yapayım? (*Su bardağını bankın üstüne kor, sonra elini şakağına dayar kendi kendine:*) Ne güzel ağaçlar... bana kalsa burada sabahlarım... bıraksalar cennet gibi yer. (*Ağaçlara bakarak elini kaldırır.*) S E L V İ L E R...

(*Bu sırada iki çok şık giyimli Lady, Everet My Lord'un önünden ağır ağır geçerlerken:*)

Birinci Lady: Ne yalnız bir adam, hem de düşünceli.

İkinci Lady: Acaba ne düşünüyor?

Birinci Lady: Sorsak mı?

Everest My Lord: Sorun.

(Lady'ler uzaklaşırken konuşurlar:)

Birinci Lady: Acaba bize mi söyledi?

Everest My Lord: Size söylemedim. *(Çok düşünceli.)*

(İkinci Lady Birinci Lady'nin kulağına bir şeyler söyler.)

Birinci Lady: Ya duyarsa?

Everest My Lord: Ben duymam. *(Düşünceli.)*

İkinci Lady: Biz buradan yavaş yavaş uzaklaşalım.

Everest My Lord: Uzaklaşmayın.

Lady'ler: Bizimle mi konuşuyor? *(Yavaş yavaş uzaklaşırlar.)*

(O sırada Başvekil gelir Everest My Lord'un yanına oturur.)

Başvekil: Ooo Everest My Lord... Hayrola, bakıyorum gene dal-gadasın...

Everest My Lord: Diyelim ki ben dalga geçiyorum sen ne yapıyorsun?

Başvekil: Hiiç... hiçbir şey yapmıyorum; parlamentodan çıktık-tan sonra Hyde Park'a şöyle bir uğrayayım dedim. Niye bu kadar düşüncelisin?

Everest My Lord: Yalnızlığın tesiri olacak... *(Derin derin içini çe-ker.)*

Başvekil: Herhalde işler hararetli değil bu günlerde. Şu meşhur koleksiyonlarınız ilgi çekmiyor mu Şato'da?

Everest My Lord: Herkes senin kadar meraklı değil ki...

Başvekil: Ne demek istiyorsun?

Everest My Lord: Hiçbir şey demek istemiyorum.

Başvekil: Gene de anlaşılabilir.

Everest My Lord: Şu Hyde Park'ta kendimi dinliyorum.

Başvekil: Demek ki buna vaktin var?

Everest My Lord: Bir şey soracaktım. (*Ufak bir suskunluktan sonra:*) DONIZETTI'yi bilen var mı?

Başvekil: Evet var.

Everest My Lord: Kaç tane?

Başvekil: Tabii ki iki tane var. Niye sordun?

Everest My Lord: Hiiç... fazla biletin varsa diyecektim... Bu zamanda DONIZETTI'ye bilet bulmak kolay değil; hele ön sıralarda olursa... (*Su bardağını Başvekil'e uzatarak:*) Bir bardak su içers misin? Halis Taşdelen'dir.

Başvekil: İçeyim. (*Bir yudum içer.*) Teşekkür ederim.

(*O sırada iki Lady dönerler, Başvekil ve Everest My Lord'un oturduğu bankın karşısındaki boş banka otururlar.*)

Everest My Lord (*çok düşüncelidir*): Havanın yağmura istidadı var.

Başvekil: Meteoroloji ne diyor?

Everest My Lord: Kış erken gelecekmiş, ayva da bol.

(*Kısa bir sessizlik.*)

Başvekil: Kömür aldın mı?

Everest My Lord: Hayır kış böyle giderse sermayeyi kedilere yükleyeceğim.

(*Lady'ler hayretle birbirlerine bakarlar.*)

Birinci Lady: Yavaş yavaş gitsek mi?

Everest My Lord: Sizi hiç unutmayacağım.

İkinci Lady: Bize mi diyor?

Everest My Lord: Kendi kendime söylüyorum.

Birinci Lady: Hasta olmasın, yüzü de sarı...

Everest My Lord: Değilim... Bu sözleri hep hatırlayacağım.

İkinci Lady: Birine mi âşık?

Everest My Lord: Anlaşıyor mu?

Başvekil (*Everest My Lord'a*): Sen gene kendi kendine konuşmaya başladın.

Everest My Lord: Benim konuşmam hiç belli olmaz.

Başvekil: Belli oluyor, artık yavaş yavaş çöküyorsun.

Everest My Lord: Sen de...

Başvekil: Teveccühüne teşekkür ederim.

Everest My Lord: Bu teveccüh bana ait, sana ait değil.

Başvekil: Yahut da bana... bu neyi ifade eder?

Everest My Lord: Dünya ihtiyarlıyor... zaman geçiyor ve geçiyor... her şey değişiyor... insanı bir korkudur alıyor...

Başvekil: Ne yazık ki zaman geçiyor, (*Lady'lere*) yirmi yıldır Londra'dayım siz güzel Lady'lere hiç tesadüf etmedim.

Everest My Lord (*atılır*): Lady'ler bizim mahallede oturuyorlar. (*Elini Hyde Park'ın arkasındaki büyük gökdelenlere uzatarak:*) Orada High Street Kensington'da oturuyorlar.

Başvekil: Lady'lerle tanışmayı ne kadar isterdim.

(*Lady'lerin birbirleriyle fısıldaşmaları duyulur.*)

Lady'ler: Kabul edelim mi?

Everest My Lord (*Başvekil'e*): Ne dersin Hyde Park'ta dolaşmaya?

Lady'ler (*tekrar fısıldaşırlar*): Bir karar vermeli.

Everest My Lord: Galiba duyuyorum.

Lady'ler: Hiiiışt... susalım... (*Susarlar.*)

Everest My Lord (*Lady'lere yaklaşıarak*): Merhaba.

(*Lady'ler Everest My Lord'un sözünü duymamazlıktan gelirler ve başka tarafa bakarlar.*)

Everest My Lord (*kısa bir suskunluktan sonra*): Hyde Park'taki havuzun kenarına doğru şöyle bir uzansak, ne dersiniz?

Başvekil (*Everest My Lord'a*): Uzakta değil buralarda biraz hava alsanız diyecektim.

(*Lady'ler önlerine bakarlar, çok ciddi, cevap vermezler ve giderler.*)

Everest My Lord (*Başvekil'e döner*): Lady'ler de gitti...

Başvekil (*düşüncelidir*): Bulutlar dört tarafı kapladı, karanlık iniyor, hava alçalıyor...

Everest My Lord: Belki karanlık daha iyi.

Başvekil: Evet, belki.

Everest My Lord: Yavaş yavaş yalnızlık geliyor.

Başvekil: Biz de gitsek iyi olacak.

(O sırada Yazarın Gölgesi ağaçların arasından çıkarak yavaş yavaş yaklaşır.)

Yazarın Gölgesi: Ooo, Everest My Lord, deminden beri sizi izliyordum. Ağaçların arasındaydım, baktınız, fakat görmediniz.

Everest My Lord (umutla Başvekil'in kolunu çeker): Sizi Başvekil'le tanıştırayım: Bu centilmen de bir yazardır... beni yazıyor...

Başvekil (biraz şaşkın): Lord'lar için mi kitap yazıyor?

Everest My Lord: Bu yazar herkes için de, kimse için de yazılmayan bir kitap yazıyormuş!

Başvekil: Bu ne demek?

Everest My Lord: Bu hiçbir şey değilmiş; o da bunu yazıyormuş!

Başvekil: Anlayamadım.

Everest My Lord: Bu bey zaten Yazarın Gölgesi'dir.

Başvekil: Ben yavaş yavaş kaçıyorum ileride bir şimşek çaktı isterseniz siz kalın ben gidiyorum. Allahaismarladık. (Gider.)

Everest My Lord: Başvekil de gitti, ikimiz kaldık.

Yazarın Gölgesi (sert): Evet.

Everest My Lord: Hava karardı, herhalde şimdi PICADILLY CIRCUS'a yağmur yağıyordur.

Yazarın Gölgesi: Evet.

Everest My Lord: Sana göre daha bu karanlıkta burada kalabilir miyiz?

Yazarın Gölgesi: Karışmam, ben gölgeyim...

Everest My Lord: Amannn!.. sen bizim gibi!.. malum!.. biliyoruz!.. GERÇEK DEĞİLSİN!..

Yazarın Gölgesi: DEĞİLİM.

Everest My Lord (sitemli): Ama konuşuyorsun.

Yazarın Gölgesi: KONUŞMUYORUM. (Susar.)
Everest My Lord: Konuşmamak bence de daha iyi.

(UZUN BİR SUSKUNLUK)

Everest My Lord: GERÇEK NE DEMEK?

Yazarın Gölgesi: BİLMİYORUM. (Birden bağırır:) Yeter be!..
bıktım bu saçmalardan...

Everest My Lord: EĞER BİLMİYORSAN !..... NE OLUR?

Yazarın Gölgesi (gırtlığına sarılır): EĞER BİLMİYORSAM
BİLMİYORUM DEMEKTİR

EĞER BİLMİYORSA
EĞER BİLMİYORSAK
BİLMİYORUZ
Bilmiyorlar
Bilemezler
Bilemeyecekler
Bilmiyor
Bilmez
Bilmiyorlarsa
Bilemezlerse
Bilemeyeceklerse
Bilemezlerse
Bilinmeyecek

KİŞİLER : Everest My Lord

LYL...

LY...

L...

Karısı

LYL'nin Erkek Arkadaşı

LY'nin Erkek Arkadaşı

L'nin Erkek Arkadaşı

Yazarın Gölgesi

Everest My Lord muhteşem bir salonun penceresinden düşünceli düşünceli Trafalgar Meydanı'na bakmaktadır. Salonun muazzam bir bahçeye bakan başka pencereleri de vardır. Lord sıkılmış gibi bahçeye bakan pencereye gider ve eliyle kızlarına gelmelerini işaret eder.

Everest My Lord (kendi kendine): Harflerin hepsini 10 günde ezberledik. Şimdi bunları sıraya koyup doya doya seyredelim.
(Kara tahtaya yazmaya başlar.) A B C D E F G H I J K L M
N O P Q R S T U V W X Y Z

(Lyl... Ly... L... ve erkek arkadaşları girerler. Kızların her üçünün de bellerinden kucaklayarak ilerlerler ve hep bir ağızdan):

a b c d e f g h i j k l m n o p q r s t u v w x y z

Büyük harfler

Cümle başlarındaki kelimelerin, şehir ve insan isimlerinin ilk harflerini şunlarla yazınız :

Kitap yazısı

A B C Ç D E F G
Ğ H İ I J K L M
N O Ö P R S Ş T
U Ü V Y Z

El yazısı

A B C Ç D E F G
Ğ H I I J K L
M N O Ö P R S Ş
T U Ü V Y Z

Dil encümeni tarafından
tasvip edilmiştir

Everest My Lord (karısına doğru yürür, ellerini ovuşturur süratle yazıhanesine doğru gider ve bir şeyler yazmaya başlar): El gel el gel sel bel kel yel tel del çel (birden hatırlar) G E L K E Y F İ M G E L ... (Hatırlar:) Sayılar nasıl yazılır?

(Ellerini çırpar neşeyle:) 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 (piyanoya geçerek çalarak söylemeye başlar) 12 13 14 15 16 17 18 19 20 vb.. vb.. lâ lâ lâ.. lâ lâ lâ..

(Şarkıyı baştan alır:) a b c d e f g h i j k l m n vb. e e el el gel gel

Karısı içeri girer

O tarafa bakarak

Gel gel gel

Elinden tutarak

Gel gel gel

Karşısına geçer süzmeye başlar

Kızların erkek arkadaşları kızları koltukaltlarından tutarak havaya kaldırırlar

Lord inadına devamla el yel gel kel

Bu sözlerden sıkılmış gibi

Lord'a

Lyl'ye

L'ye

(Arka plana çekilir ve sessizce yazmaya başlar.)

sayılar nasıl yazılır

1

bir

2

iki

3

üç

4

dört

5

beş

6

altı

7

yedi

8

sekiz

9

dokuz

0

sıfır

12

on iki

567

beş yüz altmış yedi

3940

üç bin dokuz yüz kırk

Lord'un koluna girer
Lord çalışmasını bitirmiştir

**yüzüne
bir şamar attım
ki sorma .**

Bitmiş miydi
Bitiyormuş
Bitiyor mu
Bitmeliydi
Bitmemeliydi
Bitmedi
Bitmez
Bitmeyecek
Bittiyse
Biterdi
Biter
Bitiyor
Bitmiyor
Bitmiyormuş
Bitsin
Bit
Bitmişti
Bitirmeliydi
Biterdiniz
Bitirmeliydiniz
Bitirdiyseniz
Bitirin
BİTTİ

Piyano taburesini çeker
Karısının koluna girer
Kütüphanenin arkasında Yazarın Gölgesi vardır
Everest My Lord – Saatini cebinden çıkarır
Lyl – eliyle müdahale ederek
Ly – saate bakar
Everest My Lord – sabırsızlanarak
Lyl – Ly'yi bir an evvel başından savmak için

Ly – kavramış gibi
L – Müstehzi
Uşak içeri girer
Lyl – ciddileşir
Ly – Lyl’yi işaret ederek
Lyl – ciddi mi söylüyorsunuz gibilerden
Everest My Lord – elini tutar
Uşak mütemadiyen reveranslar yaparak çıkar
Lyl – elini kurtarmaya çalışarak
L – heyecanlı
Everest My Lord – karısına
Salona geçer
Koltuğun koluna dayanır
Nazikâne
Kanepeye oturarak
... der gibi göz kırparak
Şekerliğe uzanarak
Kaşlarını çatar
Nazik olmayan bir sesle
Sabrı tükenerek

Tükenmiş miydi
Tükenmiştiler
Tükenmiştim
Tükenirsen
Tükeneceğiz
Tükeniyor
Tükeniyordu
Tükeniyormuşuz
Tükendiler
Tükendim
Tükenmezsem
Tükenme
Tükenmeden
Tükeniyoruz

t

tazı gibi ka-
tu.

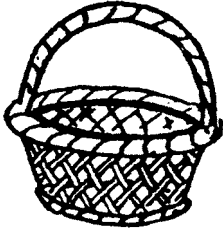
Tükenmemişsin
Tükeniyor muyum?
Tükenecek miydik?
Tükenecek miyiz?
Tükenmiş miydiniz?

Önceki şekerini unutmuş gibi
Homurdanarak dolaşmaya başlar
Karısına yüksek sesle
Kızgın
Anlatır

Tükenmezsen
Tükenmemişsin
Tükenmemeliydim
Tükenmiş miydiniz
Tükeniyor muyuz
Tükenirken
Tükenilir
Tükenmiş miydik
Tükenmiş miyiz
Tüken
Tükenirken
Tükenmiştiler
Tükenirsen
Tükeneceğiz
Tükeniyordu
Tükeneceğim
Tükenmezsen
Tükenmeyecekse
Tükenmemeliydik

Anlatsanıza
Anlattılar
Anlatıldı
Anlatarak
Anlattımdı
Anlattıydı
Anlatıyordum
Anlatıyormuşuz
Anlatıyorken
Anlamazdık

Anlatacak mısın
Anlat
Anlatmalıydık
Anlattı
Anlatmalısın
Anlatsan mı
Anlatıyordu
Anlatmak

Sevinerek
Boynuna sarılır
Umutla
Uşağı çağırmak için zile basar
Bekler
İngiliz centilmenleri girer
Birbirine uzak bir mesafe ile arkalarını dönmüş olarak dururlar
Elinde bir şişe ve kupa ile bir uşak
Hep bir ağızdan
Kadehlerini kaldırır
Bu sırada uşak Everest My Lord'a doğru yürür
Bir şey söylemek ister
Unutkan ve kendinden geçmiş bir halde
Susar
Bir tabure bularak kütüphanenin önüne oturur
Sahifeleri çevirmeye başlar
Ellerini ovuşturur
Karşısına geçip onu süzmeye başlar
İkisi birden
Arkasından koşarak
Hizmetçi odasına yürür
O tarafa bakarak
"Hani?" gibilerden
Yatak örtüsünü kaldırır
Silkeler

(Gerilerde bir yerlerde Yazarın Gölgesi saklanmıştır.)

Saatine bakarak
Sabırsızlanarak
Gülmeye devamla
Tıkanır gibi
Karısı yanından geçerken yavaşça
Birden bozulur ve gülmekten vazgeçer

Vazgeçsem
Vazgeçemiyorum
Vazgeçmeliydim
Vazgeçmeliydik
Vazgececeksiniz
Vazgeçemem
Vazgeç
Vazgeçiyorum
Vazgeçerek
Vazgeçerler
Vaz mı geçecek
Vazgeçiyorlar
Vazgeçiyormuşum
Vazgeçiyordum
Vazgeçiyordun
Vazgeçemedik
Vazgeçemediler
Vazgeçersiniz
Vazgececek misin
Vazgeçmiş miydin
Vazgeçmiş miydim
Vazgeçseniz de
Vazgeçsem de
Vazgeçmeyeceğim
Vazgeç

Karısına

Devamla

Sahne arkasında hafif bir parça iştilir

Everest My Lord'a

Eldivenini giymeye başlar

"Hazır mıyız gibilerden"

Güler

Eğilir

Kolunu uzatır

Çıkarlar

DONIZETTI

OPERA

Çıkalım mı

Çıkalım

Çık

Çıkma

Çıkmayacağım

Çıkıyorum

Çıkamazdım

Çıkılmış

Çıkıştım

Çıkabilmiş miydim

Çıkışsam

Çıkışsan

Çıkarlarmış

Çıkıyorlarmış

Çıkılırdı

Çıkılmazdı

Çıkılırsa

Çıkiver

Çıkacaktım

Çıkıyordum

Çıkacak mıydılar

Çıkamayacaktım

Çıkamayacaktın

Çıktın mı

Çıktım mı

Çıkınız

Arkalarında
Mütemadiyen arkasına döner ve ona bakar
Her üçü de gülerek
Anlamamış
Ciddileşir
Kavramış gibi
Alaycı alaycı
Kızları işaret ederek
Ellerini tutar
Bir adım öne fırlar
Elini kurtarmaya çalışarak
Heyecanlı
Yatak odasına girer
Kapıyı kapar
Elini tokmağa uzatır
Çevirir
KARYOLA içeri girer

Girebilir miyim
Gir
Girseniz
Girerseniz
Girerlerse
Girerler
Girmesin
Girmem
Girebilirdim
Girmesem de
Gireceksiniz
Girmemeliydiniz
Girer misiniz
Girmem

(Yazarın Gölgesi gardırobun arkasına gizlenir.)

KARYOLA yatak odasında dolaşır

Dikiş sepeti/ayna/abajur/elektrik kordonu/bir deste mektup kâğıdı/tığ/klozet kapağı örtüsü/yün/şiş/bebek patiği/ zamk/ tepsi/şişe takılmış ceket/el/örgü/perde/tuvalet masası/küvet/ su ibrği/tarak/saç fırçası/sabun/sünger/ küçük şişe/kova/oda girişi/şemsiye/şemsiyelik/portmanto/ buzdolabı/çamaşır/hizmetçi odası/

Yatak
Gökyüzü
Yatak örtüsü
Ranza
Çarşaf
Yastık kılıfı
Yorgan
Koltuğa oturur

Yorgan çarşafı/gece masası/mum/ay/şafak/uyanış/yataktan kalkış/tabure/kahvaltı masası/iş masası/makas/anahtar/ gazete/su saati/duvar/elektrik sayacı/zil/kapı/porselen kapı tokmağı/su borusu/oluk/su/damlamak/boşalmak/dolmak/

Soba borusu
Ağlamaya başlar

Musluk/ağlama/kurşun boru/ağlar/merdiven/ağlıyor/ piliç/ağlıyorsun/balık/ağlıyorsam/üzüm/ağlasak/tereyağ/ ağlayabilir miyim/ekmek/ağla/zeytin/ağlasanız/ zeytinyağlık/ağlamazsınız/tuzluk/ağlarsa/hardal/ağlarsınız/hardallık/ağlarsalar/tuz/ağlamam/pasta/ağlayacağım/ termometre/ağlayabilirdin/barometre/ağlamasan/kapıcı/ağlasam/büfe/ağlamıştım/fincan/ağlardık/koltuk/ağlayınız/ fincan altlığı/ ağlamayınız/süt/ağlıyorsun/masa/ağlamış mıydınız/masa örtüsü/ağlasaydık/peçete/ağlamış mıydım/ şişe/ağlamıştım/şarap/ağlamamış mıydınız/bardak/ ağlamamışsınız/tencere/ağlayın/tabak/ağlarsanız/lokma/ ağla-

yın/bir kaşık/ağlamamalıydım/çatal/ ağlamamalıymışım/
bıçak/ağlıyoruz/süzgeç/ağlayacaksın/ kevgir/ağlayacak-
tım/çorbalık/ağlamıyordunuz/hizmetçi/ ağlıyoruz/et/ağla-
rız/sürahi/ağlıyor/buzluk kabı/ağlıyorum/ konserve kutu-
su/ağlıyor/

MUTFAK

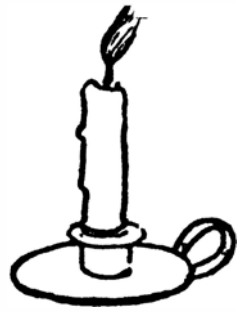
Su bardağı
şekerlik
şeker maşası
Börek
şömine
Kâğıt peçete
Tahta sandalye
Elbise fırçası
Teneke
Sandık
Saat pandülü
Çaydanlık
ÇOCUK
Ağlar

BEşİK ÇOCUK
MAMA YE MEME EM
YAT UYU

Uyanmak
Gökyüzü
Taranmak
Yatak yapmak
Yatak örtüsünü düzeltmek
Kenarlarını içine sıkıştırmak
Düzlemek
Yatmak
Gece

Uyumak
Ay
Mum
Parlamak
Koltuktan kalkar
Mendil
Silmek
GÖZ
Salona girer

Eldiven/cımbız/vazelin tüpü/bir demet/vazo/havlu/ şampu-
an/bigudi/kavanoz/askılık/toka/mandal/ip/aspirin

Törpü
Ponza taşı
Çalışmak
Bir sandalyeye oturur
YORULDUM

Yorulduunuz/yorulmadan/yorulmayın/yorulunca/yorulunur/
yorulurken/

Ayağa kalkar
YORULUYORSUN

Yorulmayın/yorulmamalı/yoruluyorum

YORGUNLUK
Yavaş yavaş kapıyı açar
NİÇİN
YORULDUKÇA
YORULUNUR
Yaşlı ve yorgun bir çehreyle

Yorulmuş muyum/yorulacak mıyım/yorulacağım/
yorulacaklar/yorulduunuz mu/yorulmuşsa/yoruldun mu/
yorulmamalıysa/yorulmamalıysan/yorulmasalardı/

yorulmuştum/yorulmuşlardı/yorulmamışız/yorulmuştunuz/
yorulanlar/yorulmaz/yorulma/yorulmadım/yorul/

YORULMAK

Aile içinde geçimsizliklere sebep olduğunu mırıldanır/ anlaşılamayacak garip bir sofraya yaklaşır/eğilerek oraya bakar/bu hadise eskidir/bu ev eskidir/odalar eskidir/eşyalar eskidir/

YEMEK ODASI

Gürültü/çatal/bıçak/tabak/bardak/kayık tabak/bizim cam/
bu cam onu babadan uzaklaştırır/peçete/sürahi/nazik olmak
ister/tuzluk/sandalye/sandalye minderi/altı yaşındayken bu
sandalyede oturur/ekmek sepeti/şamdan/ kül/sigara/tabla/içmek/
ülser/salçalı hindi/mide/sirkelik/ zeytinyağlık/kremalık/
sancı/bir şişe kulüp/smokin/şişenin üstünde ellerini kavuşturmuş
kızgın bakışlarla seyreden babası yer alır/ekmek kırıntısı/halı/LAF/FAL/BAL/yala/yut/ gırtlak/kadeh/kırık/
öteki yanda/kucağında çocuk tutan anne yer alır/anneye yaklaşır/sevinç/gözyaşı/yemek/bitirmek/ teşekkür/oturan/ALLA-HAISMARLADIK

GÜLE GÜLE
AHMET BEYLE
NİGÂR HANIM
DÜN
EVLENDİLER

ziyafet/BİTTİ/bitmiş miydi/bitmeliydi/bitiyorlar/biter/ayağa
kalkar/bitiriyorum/bitiriyorsun/biterdi/biterdiniz/biterdim/
biterlerdi/biterken/mutfak işi/bitti mi/baca/duman/ateş/ mal-
tız/koku/füme balık/

ÇALI ÇIRPI TOPLA

kibrit/kibrit kutusu/fırın/elbezi/kiler/buzdolabı/erzak dolap-
ları/süpürge/tüylük/toz/tava/faraş/demlik/
el kurulaıacağı/sopalı yer bezi/yer karoları/malta taşı/ocak/
lavabo/fayans/koku kutusu/ernet/bulaşık/yıkamak/ aydın-
latmak/maydanoz/doğramak/kesmek/aramak/görmek/otur-
mak/yerleştirmek/kaldırmak/asmak/çamaşır/elektrik lamba-
sı/düğme/çevirmek/dikmek/iğne/bakmak/anlamak/

SALON
ANLIYOR MU
TERAS
LAMBRI
İÇ İÇE
ANLAŞMIŞLAR MIYDI

kapı/anlıyordum/kilit/anlamıyordum/vitray/anlamıyordu/
pencereler/anlamayacaklardı/çerçeveler/anasaydı/genç kız
anlayacak/bitkiler/anlar/nota defteri/anlaşılır/piyano/ anla-
şılır/kütüphane/anlatır/delikanlı/anlaşılabilir/ev sahibi anla-
maz/

KANEPE
KOLTUK
KOLTUK KOLU
ANLATIYORDU

Oda kapıları açılmış
DÜNYAYA GELİŞİMİ
Artık çevresini saran eşyalar arasındadır

BAŞIM
YENİ
DOĞAN
BİR
AYA
BENZER
YEPYENİYİM
Sesim dudaklarımdan işitilir
HERHALDE BENİM
SONRA
Koltuk durur
Kanepe durur
Koltuk kolu
DURUR
BURNUNDA ÇIPA
VAPOR
Durur
DENİZ
Durur
YOL
Durur
NEDEN DURUYORUZ?

Sonra
VAPORUN ARKASINDA DÜŞÜNCELİ BAKIŞLARLA
KENDİSİNİ İZLEYEN
BABASI
BURNUNDA ÇIPA
VAPOR
DÜŞÜNÜR
DENİZ
DÜŞÜNÜR
YOL
DÜŞÜNÜR
YEMEK ODASI
DÜŞÜNÜR

SANDALYE
DÜŞÜNÜR
KOLTUK
DÜŞÜNÜR
KOLTUK KOLU
DÜŞÜNÜR
SON BİR SUAL
NEDEN DÜŞÜNÜYORUZ?

EV
DÜŞÜNÜR
EVİN
BAHÇESİ
DÜŞÜNÜR
BAHÇENİN
KAPISI
DÜŞÜNÜR
KAPININ
KİLİDİ
DÜŞÜNÜR

Merdiven/düşünür/merdivenaltı/düşünür/kömürlük/
düşünür/kürek/düşünür/taşlık/düşünür/musluk/düşünür/
sarnıç/düşünür/kuyu/düşünür/tulumba/düşünür/kömür ko-
vası/düşünür/mutfak tezgâhı/düşünür/maltız/düşünür/tel do-
lap/ düşünür/avlu/düşünür/bakır sahanlar/düşünür/raf/ dü-
şünür/kahve değirmeni/düşünür/pirinç mangal/düşünür/
maşa/düşünür/kahve cezvesi/düşünür/fincan/düşünür/ masa
örtüsü/düşünür/kahve cezvesi/düşünür/fincan/ düşünür/
masa örtüsü/düşünür/kare peçete/düşünür/hasırlı damaca-
na/düşünür/bardak/düşünür/pirinç kaşık/ düşünür/kahval-
tı masası/düşünür/iş masası/düşünür/ makas/düşünür/çekiç/
düşünür/tornavida/düşünür/kerpeten/düşünür/kapı/düşü-
nür/kapı tokmağı/düşünür/ porselen/düşünür/el örgüsü/dü-
şünür/kazak/düşünür/ çarşaf/düşünür/yastık/düşünür/yün/
düşünür/şiş/düşünür/yastık kılıfı/düşünür/yorgan/düşünür/
tuvalet masası/ düşünür/tarak/düşünür/saç fırçası/düşünür/

sabun/ düşünür/sünger/düşünür/küçük şişe/düşünür/aspirin/ düşünür/antre/düşünür/şemsiye/düşünür/portmanto/düşünür/kayık tabak/düşünür/çatal/düşünür/bizim cam/ düşünür/bu cam onu babadan uzaklaştırır/düşünür/sürahi/ düşünür/sandalye/düşünür/sandalye minderi/onun/ düşünür/altı yaşındayken/hep bu sandalyede oturur/ düşünür/ekmek sepeti/düşünür/halı/düşünür/ekmek kırıntıları/halının üstünde/düşünür/ekmek kırıntılarını döker/düşünür/altı yaşındayken/düşünür/babası kızgın bakışlarla karşısında oturur/düşünür/şamdan/düşünür/ duvardaki Paşa Baba resmi/düşünür/ kapı aralığı/düşünür/ sopalı yer bezi/düşünür/kırmızı yer karoları/düşünür/malta taşı/düşünür/çalı çırpı topla/düşünür/ kibrit/düşünür/kibrit kutusu/düşünür/çalı süpürge/düşünür/ tava/düşünür/ anahtar/düşünür/su saati/düşünür/duvar/düşünür/elektrik sayacı/düşünür/su borusu/düşünür/oluk/düşünür/soba borusu/düşünür/ampul/düşünür/düğme/düşünür/ çevirmek/düşünür

B E N N E Y İ M ?..

Everest My Lord şöminenin üstündeki zili çalar
Sessiz tarih içeri girer
Başıyla selamladıktan sonra
Bir sandalye çekerek oturur
Gene eski bir masal anlatır
Konuşmasız
Hareketsiz

Bruxelles Royal Palace Paris'teki ilk Almanlar kıza doğru ilerlerler¹
Napoléon III kılıcını teslim ederken gülmekten katılır²
Bir Alman ZEPPELIN'i tarafından bombalanarak yanmış bir
Anvers evi can havliyle yakasına yapışır³
Savaş esnasında yıkılmış harap edilmiş DRİNA KÖPRÜSÜ eldivenini giyer⁴
Güçlü Fransa'nın üzerine çekilen Alman Bayrağı elini çekmeye çalışır⁵

- 1 Bruxelles Royal Palace Paris'teki ilk Almanlar geri geri giderler
- 2 Napoléon III kılıcını teslim etmek istemez
- 3 Bir Alman ZEPPELIN'i tarafından bombalanarak yanmış bir Anvers evi can havliyle sarıldığı yakayı bırakır
- 4 Savaş esnasında yıkılmış harap edilmiş DRİNA KÖPRÜSÜ eldivenini çıkarır
- 5 Güçlü Fransa'nın üzerine çekilen Alman Bayrağı elini çekmeyerek öpmesi için avucuna bırakır

GENERAL VON HEERINGEN 14'üncü ve 15'inci ALMAN SİLAHLI BİRLİKLERİNE kumanda ederken mendiliyle alınının terini siler⁶

Kızıl-Tépé Savaşı'nda Osmanlı Kahramanları GENERAL GHAZİ AHMET MUHTAR PACHA SANCAK'ın önünden geçerken selam durur⁷

Avusturya-Sırp Muharebesi GENERAL BELGE LEHMAN LIÉGE'yi kumanda ederken elindeki kartı uzatır⁸

BELÇİKA ASKERİ KUMANDANI MAREŞAL VON DER GOLTZ kartı okuyarak⁹

Fransa üzerinde Alman barikatları ve Alman pilotları tarafından yapılan bombardıman uçaklarının geçişi harekâtı

Ciddi mi söylüyorsunuz! gibilerden¹⁰

Almanların ELBE NEHRİ üzerinden geçişleri

Münasip bir vaziyette buna mani olmaya çalışır¹¹

SİRBİSTAN TOPÇU BİRLİĞİ top atışına başlar tam bu sırada kapının zili çalınır¹²

İngiliz Mirasyedi Prens'in kollarına atılır

ADIEU!¹³

RUSYA İMPARATORU ve İNGİLİZ KRALI birbiriyle kucaklaşırlar¹⁴

6 GENERAL VON HEERINGEN 14'üncü ve 15'inci ALMAN SİLAHLI BİRLİKLERİNE kumanda ederken alnundan mendili çekerek iki eliyle terini sıkır

7 Kızıl-Tépé Savaşı'nda Osmanlı Kahramanları GENERAL GHAZİ AHMET MUHTAR PACHA SANCAK'ın önünden geçtikten sonra elini indirir ve kılıcını tutar

8 Avusturya-Sırp Muharebesi GENERAL BELGE LEHMAN LIÉGE'yi kumanda ederken elindeki kartı cebine kor

9 GENERAL BELGE LEHMAN kartı cebine koyduğundan BELÇİKA ASKERİ KUMANDANI MAREŞAL VON DER GOLTZ kartı okuyamaz

10 Alman barikatları ve Alman pilotları tarafından Fransa üzerinde gerçekleştirilmek istenen bombardımandan vazgeçilip uçakların üslerine geri dönüş harekâtı Oh! ciddi değilmiş! gibilerden

11 Almanların ELBE NEHRİ üzerinden geçemeyip boğulmalarına kimsenin mani olmaması

12 SİRBİSTAN TOPÇU BİRLİĞİ top atışını durdurur topların üstü branda örtü ile kapatılır kapı ziline çalınması durur

13 İngiliz Mirasyedi Prens'i başından savmak ister gibi şey... efendim... kekeler

14 RUSYA İMPARATORU ve İNGİLİZ KRALI birbirinden ayrılırlar ve ters yöne giderler

ALMAN İMPARATORU Mösyö KRONPRINZ'e dilini çıkararak alay eder¹⁵
1870'te VERSEILLE 1'inci ALMAN İMPARATORU'nun Guillame Beyannamesi'ni yırtar¹⁶
1870'te FRANSA'da yerin dibinde hazine bulunuşu sevinçle Almanlar ve Fransız ahalisi "bize de" der gibi¹⁷
Almanya'da ZEPPELİN manevraları ağır ağır ilerler¹⁸
Boulogne Ormanı 1870 Fransızlar ormanın ağaçlarını tıraş etmişler karşısına geçip gülmeye başlar¹⁹
Avrupa Askeri Fabrikalarda çalışan kadınlar mermi üretimine "meşgul" kâğıdı ilştirir²⁰
Bordeaux 1870 yeni Fransız şehri²¹
Belford şehri istihkâmı pantolonunu giyer ve kravatını bağlamaya başlar²²
PLEVNE'nin OSMANLI KAHRAMANLARI acıkmış gibi²³
Kuzey denizinde bir ZIRHLI şekerliğe uzanarak²⁴
Denizaltı madenlerinin çıkarılması için ortaya atılan son sistem önceki aldığı şekeri unutmuş gibi²⁵
RUS KAZAKLARI tekrar şekerliğe uzanır²⁶

- 15 Mösyö KRONPRINZ kendisine dil çıkaran ALMAN İMPARATORU'na gerilir ve bir tokat atar
- 16 1870'te Verseille 1'inci ALMAN İMPARATORU'nun Guillame Beyannamesi'ni yırtmaktan cayarak muntazam katlar cebine sokar
- 17 1870'te FRANSA'da yerin dibinde hazinenin aranıp bulunamayışı sırasında Almanlar ve Fransız ahalisi galeyana gelerek "sizin olsun" derken
- 18 Almanya'da ZEPPELİN manevraları geriler
- 19 Boulogne Ormanı'nın tıraşlandığını gören Fransızlar kendilerini tutamayıp ağlamaya başlarlar
- 20 Avrupa'da çalışan ve Askeri Fabrikalarda mermi üretimini yürüten kadınlar "meşgul" kâğıdını yırtıp "serbest" kâğıdını ilştirirler
- 21 Bordeaux 1870 eski Fransız şehri tekrar yeni vaziyetini alır
- 22 Belford şehri istihkâmı pantolonunu çıkarır ve kravatını çözmeye başlar
- 23 Karınlarını doyuran PLEVNE'nin OSMANLI KAHRAMANLARI bu beyler ne arıyor burada diye vaziyet alır ve ayağa kalkarlar
- 24 Kuzey denizinde bir ZIRHLI şekerliğe uzanmaktan vazgeçerek
- 25 Denizaltı madenlerinin çıkarılmaması için gizlenen ilk sistem önceki şekeri almadığını hatırlamış gibi
- 26 RUS KAZAKLARI da şekerliğe uzanmaktan vazgeçer

ALMAN SÜVARİ MANEVRALARI mütemadiyen reveranslar yaparak çıkarlar²⁷
1870-71 yıllarında ALMAN TOPÇU BİRLİĞİ'nin PARİS civarında yaptığı tahribat önüne oturur²⁸
CHİBKA'da OSMANLI KAHRAMANLARI'nın kahramanca hücumu sinirlenecek bir şey varmış gibi²⁹
GENERAL GALLIÉNI PARİS ASKERİ BAŞKUMANDANI atına binerek bıyıklarını burmaya başlar³⁰
Saint Quintin'de İngilizlerle savaşan Alman GENERALİ VON KLUC'u önlemek ister gibi önüne atılır³¹
BELÇİKA'DAKİ İSTİHKÂM ŞEFİ GENERAL VON HAUSEN mütemadiyen arkasına döner ve öfkeyle bağırır³²

27 Alman süvari manevraları mütemadiyen selamlar vererek dışarı çıkarlar

28 1870-71 yıllarında ALMAN TOPÇU BİRLİĞİ'nin PARİS civarında yaptığı tahribat onarılır

29 CHİBKA'da OSMANLI KAHRAMANLARI'nın kahramanca hücumu yokmuş gibi

30 GENERAL GALLIÉNI PARİS ASKERİ BAŞKUMANDANI atından inerek ellerini bıyıklarından çeker

31 Saint Quintin'de İngilizlerle savaşan ALMAN GENERALİ VON KLUC'tan kaçmak ister gibi koşmaya başlar

32 BELÇİKA'daki İSTİHKÂM ŞEFİ GENERAL VON HAUSEN mütemadiyen karşıya bakarak neşeyle şarkı söyler

42'lik ALMAN DENİZ TOPU pişman olmuş gibi
Karısına döner
Özür diler
Elini öper
Karısına
Devamla
Sahne arkasından hafif bir parça işitilir "Talih'in Kudreti"
Okşar
Lord'a
Eldivenini giymeye başlar
O tarafa bakarak
Hazır mıyız
Karısına
Güler
Eğilir
Çıkarlar
O sırada telefon çalar
Belçika'daki İstihkâm Şefi GENERAL VON HAUSEN telefonu
açar
Pederane bir eda ile
O tarafa bakarak
Girsin
DRİNA KÖPRÜSÜ gelir
Sabırsızlığı gittikçe artar
Elini tutar
Kapı çalınır
GENERAL GALLIÉNI Paris Askeri Başkumandanı
Elinde posta çantasıyla girer
Çantayı açar
İçinden bir yığın gazete ve mektup çıkarır

Plevne'nin Osmanlı Kahramanları'na uzatır
Yazarın Gölgesi içeri girer
Yazı odasına giderek
Yazı masasına oturur
Yazmaya başlar*

* Sevim Burak "Bir piyes tasarısı" olarak başladığı, ama sonradan "roman" diye nitelemekte direndiği, yazılışını uzaktan uzağa izlediğim *Everest My Lord*'u temize çekilmiş bir "metin" olarak arkasında bıraktı. Ama gözden geçirip son dokunuşları yapmış değildi. Bir de düzeltilerle karmakarışık ettiği, yer yer kullanılmış, üstleri çizilmiş sözcük öbekleriyle dolu, "temize çekilmemiş" bir sayfadan son satırları "seçme"mişti. Metnin son beş satırını o sayfadan ben seçtim. İkinci perdedeki (ya da bölümdeki) desenleri Sevim Burak yıllar önce Kemal Salih'ce "tertiple edilmiş" taşbasması bir duvar alfabesinden almış, bazılarını da kızı Elfe'ye yeniden yaptırmıştı. Bunları kullanıp kullanmamakta kararsızdı. Aslında gönlü kullanmaktan yanaydı. Baskıya zorluk çıkarmış olmaktan çekiniyordu. Anısına saygıyla sunduğumuz bu kitapta her şey onun gönlüne göre olsun istedik. (Memet Fuat'ın *Everest My Lord*'un Adam Yayınları'ndan 1984'te yapılan baskısına koyduğu not – Ed.N.)

İŞTE BAŞ İŞTE GÖVDE İŞTE KANATLAR

Oyun

BİRİNCİ PERDE

SAHNE: Bir eski zaman odası – Geçmiş bir günü... bir ölümü tekrarlamaya yarayan eşyalar... Duvara bitişik bir konsol – Konsolun üstünde yaldızlı bir ayna... Aynanın önünde antika, çatlak bir kâse – Ortada bir masa... Yanda bir büfe, bir sandık – Duvar-da Melek ve Bahriyeli kıyafetine girmiş iki genç kızın resmi... Aynı genç kızların, yaşlanmış olarak bu odada bir ağır hasta ile birlikte bulundukları görülür... Odanın dibinde bir yatakta, ağır hasta, ama ölü görünümünde, beyaz çarşaf boğazına kadar çekilmiş bir adam kımıldamadan yatmaktadır – Perde açıldığı zaman iki kadından birinin – (Nivart'ın) sözde başsağlığına gelenleri geçirmiş gibi bir tavırla kapıyı kapatıp, derin bir soluk alarak Melek'in yanına geldiği görülür.

NIVART (*kapıyı kapatmaktan dönerek Melek'in yanına oturur*): Herkes gitti.

MELEK (*kısa bir suskunluktan sonra*): Evet, ikimiz kaldık.

NIVART (*çenesiyle, yatanı işaret eder*): Ziya Bey bu akşam burada mı?

MELEK: Evet, bu akşam burada misafir... Bu akşam ben bu koltukta, o orada.

NIVART: Ne zaman kalkıyor?

MELEK: Yarın öğleye kalkıyor.

NIVART: Buna emin misin?

MELEK: Karar... kalkacak...

NIVART: Ohhh... Neredeyse demin inanacaktım.

MELEK (*korkuyla*): Niye?

NIVART: Bütün mahalle buraya toplanmış; o ne kalabalık, o ne laubali konuşmalar, o ne gürültü... Burası sanki düğün evi, darılma ama!

MELEK (*yatağı gösterir*): Damat da orada!.. İşte yatıyor!..

NIVART (*durgun*): Ona bir şey olmaz, o gene kefeni yırtar.

MELEK (*yarı kızgın yarı sitemli*): Hah... haa... İşte gene inanmadı!..

NIVART: Bana öyle geliyor... Bilmem ama hepsi kuru gürültü bunların... Millete eğlence.

MELEK: Şimdi beni gene korkutmaya başladın... Her zaman bir şeyden şüphe edersin... Beni de inandırmaya kalkarsın...

NIVART: Ama bilirsin ki benim her dediğim çıkmıştır, bu evde laf söylemekten korkuyorum çünkü her zaman aklıma gelen olur... (*Durur.*) Neyse... (*Durur, çekingen:*) Şimdi ne yapacağız?

MELEK: Sen istersen laf bulursun.

NIVART: Ben ne zaman size gelsem bir hadise olur, ben ne zaman şu kapıdan ayağımı atsam mutlaka birileri gelir, seni hiç dertsiz bulamam, bugün de öyle, bütün mahalle başına toplanmış, herkes burada sanki beni bekliyor...

MELEK: Doğru, sen gelmeyince de kimse gelmez, aksi gibi pineler dururum.

NIVART (*Melek'ten talimat bekler gibidir*): Şimdi ne yapacağız?

MELEK: İstersen hemen yemek yeriz. (*Durur.*) Karnın aç mı?

NIVART: Ehh... Biraz aç.

MELEK: Bütün korkular açlıktan gelir. (*Etrafı koklar, ses dinler gibi:*) Bizi bir dinleyen olmasın?

NIVART: Çok şüphesin.

MELEK (*manalı*): Haklı değil miyim?

NIVART: Bir bakayım, için rahat etsin. (*Kalkıp kapıyı açar, kapar.*) Ne gelen var ne giden, in cin top oynuyor...

MELEK: Şimdi ben de acıktım.

NIVART (*canlanır*): Senden saklayacak değilim ya, çok açım... Sabahtan beri bir şey yemedim. (*Midesini bastırır.*) Söylemek ayıp ama açlıktan ölüyorum.

MELEK: Açlık neden ayıp olsun, mesele karnını doyurabilmekte.

NIVART (*umutla*): Yemek için bir şeyler bulabilecek misin?

MELEK (*gölerek*): Hıh, sen o işe karışma, bana bırak, yemek uydurmada ustayımdır.

NIVART: Evet ama ne uyduracaksın?

MELEK: Göreceksin, çaresine bakacağım. (*Durur.*) Hemen istersen şimdi yemek yiyebiliriz...

NIVART (*korkuyla yatağa bakar*): Bu odada mı?

MELEK (*masanın yanına gelerek*): Bu odada bu masada... (*Durur.*) Yarın da bahçede, incir ağacının altında yeriz!.. Nasıl, fikrimi beğendin mi?

NIVART (*şaşkın*): Demek yarın da sendeyim?

MELEK (*kesin bir tavırla*): Evet, yarın da... öbür gün de!.. (*Kelimenin üstüne basa basa söylemiştir.*)

NIVART (*bozulmuş*): Daha önce niye haber vermedin?

MELEK: İşte şimdi haber veriyorum, benim davetlimsin o kadar. (*Durur.*) Sofraya buyur.

(*YEMEK SAHNESİ karşıda, büfe gibi, çatal tabak olan bir yere gidip, yemek alıp dönmelerle, su getirip götürmelerle, oturup kalkmalarla oynanır. Gerçekte yemek yoktur. Melek tabaklara bir şey koyuyormuş gibi yapar, sonra da ikisi yemek yiyormuş gibi yaparlar.*)

NIVART (*yer gibi yaparken*): Hiii... Bu ne yemeği kuzum böyle? Bu yemeği nasıl yaptın, bana da söyle.

MELEK (*şımarık*): Yok canım, beceremiyorum.

NIVART: Bayıldım doğrusu, çok harika bir yemek olmuş. Mesele ben bu yemeği yapacak olsam bu kadar güzel olmaz. Benim yemeklerde mutlaka bir aksilik çıkar. Sen nasıl beceriyorsun, aklım almıyor!

MELEK: Ben de bilmiyorum. Ben yemekleri tencereye koyduktan sonra hiç bakmıyorum.

NIVART: İçine muhakkak yağ koyuyorsundur!

MELEK: Tam tersine, hiç yağ koymuyorum; böylelikle yemekler kendi yağında, kendi tadında pişiyor.

NIVART (*ısrarla*): Yemeklerin içine mutlaka bir şey koyuyorsun ama ne?

MELEK (*güvenle*): İlk önce taze soğanları tabii bahçede arayıp

bulurum, bu çok mühimdir, ondan sonra pek dikkat etmem... Soğanları suyun içine atar atmaz başından çekilirim, çünkü soğanların ne kadar çok başında duracak olursan soğanlar da o kadar geç pişer. Aksine onları unuturum bir daha da katiyen hatırlamam.

NIVART: Bundan sonra ben de senin gibi yapacağım. Yanarsa karışmam.

MELEK: Hayır şekerim hiçbir şey olmaz. İlk şart yemeğin üstüne hiç düşmeyeceksin... Yemek de insan gibidir çünkü; üstüne ne kadar düşersen o kadar kötü olur. Nasıl suyu az mı suyundan koyayım mı?

NIVART (*tabağı uzatır gibi yapar*): Suyundan alayım canım, nefis olmuş. Kendi tadında, kendi yağında...

MELEK (*tabağı verir gibi yapar*): Al bol bol su. Sonra yemek pişirirken ikinci şey de, mesela, bıçak kullanmam... Bıçak soğanın tadını bozar, suyun da tadını bozar. Bilhassa bahçe sebzelerinde bıçak kullanmamaya dikkat ederim. Onları elle ko-partmak daha tabii olur. Biraz daha?

NIVART: Mersi, Melekciğim, aldım. (*Durur.*) Senin tariflerini alıyorum, almıyorum sanma, hepsi aklımda.

MELEK (*memnun, övünmesini sürdürür*): Bıçağı deniz mahsullerinde kullanırım, yemek tabağın içinde daha güzel bir manzara kazanmış olur... Nasıl? Bitirdin mi?

NIVART (*sakin*): Tabağımı alabilirsin. (*Durur.*) Yolda Taşçı Hayri Efendi'yi gördüm.

MELEK (*heyecanlanır*): Mezar Taşçı'yı mı?

NIVART: Evet Mezar Taşçı'yı.

MELEK (*heyecanlı ve sinirleri bozuk*): Ona buraya geleceğini söyledin mi?

NIVART: O da buraya geliyordu...

MELEK (*heyecanlanmaya devam ederek*): O buraya gelmeden yemeğimizi bitirmeliyiz. (*Kalkar, karşıya, büfeye gider, elinde tabakla döner.*) İşte sana bir tabak kuşkonmaz veriyorum. Sebzeleri elimle kestim. (*Durur.*) Böylesi daha lezzetli olur demiştim... Yalnız tuzundan biraz şüpheliyim.

NIVART: Nereden çıkardın bu yemeği?

MELEK (*heyecanını bastırmaya çalışarak çabuk çabuk*): Bizim bah-

çede çıkıyor. Çok bereketli bir şey, sürüyle var. Giderken vereyim, hatırlat da.

NIVART: Tuzu bir harika, tam benim beğendiğim kıvamda olmuş, ben de yemeği senin gibi tuzsuz pişiririm, tuzunu sonradan suyuna karıştırırım. Az olursa suyuna biraz daha ilave etmek lazım gelir. *(Durur.)* Bir parça kuşkonmaz da Mezar Taşçı'ya bıraksak, ne dersin?

MELEK *(birden patlar)*: Ona verirsek biz aç kalırız. Sen neler saçmalıyorsun Allahaşkına!..

NIVART *(düşünceli başını sallar)*: Doğru... Hımm... *(Durur.)* Ya şimdi gelirse ne yaparız?

MELEK: Ona kapıyı açmayız. *(Durur.)* Ya da ona kapıyı sen açarsın, benim için evde yok dersin.

NIVART: Neden?

MELEK: Para isteyecek, bende ise beş para yok. *(Durur.)* Sende var mı?

NIVART *(üzüntülü bir sesle)*: Olsa verirdim, ama bende de yok. Biliyorsun üç aylıkları bekliyorum. *(Durur.)* En iyisi ona kapıyı açmamak. Evet, en iyisini sen söyledin, dediğin gibi yaparız, ona kapıyı açmayız. *(Durur.)* Ya inanmazsa, ya zorla içeriye girmeye kalkarsa, o zaman ben ne yaparım?

MELEK *(şımarıkça)* Seni seviyorum de, kandır onu...

NIVART: Kanar mı ki?

MELEK *(yumuşak bir tonla)*: Belki o da seni sever. Belli olmaz... *(Durur, heyecanla)*: Ben şu perdenin arkasına girerim, oradan konuştuklarınızı da duymuş olurum... Nasıl, fikrimi beğendin mi?

NIVART: Ama, ben hissimi belli ederim.

MELEK: Ben de hiç rol yapamam ona bakacak olursan. Duygularımı hiç saklayamam, belli ederim, ama kazanmak istiyorsan her şeyi saklayacaksın, hiçbir şeyi belli etmeyeceksin. Bilirsin, Ziya Bey'le de aramızda her gün hep aynı şüphe, hep o "Acaba bir şey anladı mı?" korkusu... Hep o "Acaba bir şey mi belli ediyorum?" şüphesi... Ziya Bey yüzüme şöyle bir yan bakacak olsa hep o aynı heyecan... Her dakika, her gün bu korku... Eeee, insan bir gün gelir ki çatlar dayanamaz... Ben de bir gün geldi ki dayanamadım... "Aman Ziya Bey öyle yü-

züme kötü kötü ne bakıp duruyorsun? Fena oluyorum. Bana hemen biraz para ver, çünkü çok ihtiyacım var,” dedim, ama, sonra da pişman oldum, ona tutup, “Aman, Ziya Bey, benim aklım başımda değil, ben ne söylediğimi bilmiyorum, ben ettim sen etme!” diye yalvaracak oldum, ama iş işten geçti, bir daha bana inanmadı... Ziya Bey o günden sonra benden nefret etti, hatta o kadar çok nefret etti ki bir daha yanıma hiç gelmedi bile diyebilirim.

NIVART (*düşünceli ve yorgun bir sesle*): Saklama o sana âşıktı...

MELEK: Evet ama aramızda hiçbir şey yoktu.

NIVART (*uyarıcı, tehdit edici bir eda ile sert*): Unutma ki kocandı.

MELEK: Kocamdı, kocam olduğunu inkâr etmiyorum, ama sen de biliyorsun ki onunla karı koca değildik... Kaç kere söyledim. (*Durur.*) Şimdi sana bir tabak yemek daha veriyorum. (*Verir gibi ayağa kalkar, Nivart da peşinden kalkar gider, sözde ona yardım eder, beraber dönerler, tabaklarını masaya koyup yer gibi yaparlar.*) Benimle evlenmesi için Ziya Bey’i 25 sene bekledim. Sefalet katlandım, bir tekaüt maaşı kalır diye, hepsini biliyorsun.

NIVART: Oooo... Bu ne yemeği böyle, anlayamadım?

MELEK (*laftı kesildiğinden sinirlidir*): Anlayamayacak ne var? Makarna... Düşünsene, onunla nasıl karı koca olabilirdik? Bir kere ben Ziya Bey’in eline kaç yaşında geldim? Ben onun eline geldiğimde tam 13 yaşındaydım... Top oynuyordum. O da pencerenin önünde oturmuş, sakalları belinde ihtiyar bir adamdı. Elinde kalın bir kitap, okuyordu... Başını kaldırdı beni görünce, “Bu oyun çocuğu,” dedi.

NIVART: Tabii, sen de bu yüzden tuttun Mezar Taşçı’ya yüz verdin?

MELEK (*şikâyet eder bir sesle*): Bir dedikodu, eskiden beridir bu mahallede... biliyorum... Mezar Taşçı ile benim aramda olsa olsa ne olabilir? Bir kere o zaman ben çocuktum; Mezar Taşçı da çocuktuk, kısa pantolon giyiyordu; o sırada benim dört tane kedim vardı: “Minnoş”, “Sarman”, “Zintop”, “Hamdi”, dördüne de salıncak kurmuştum, bahçede akşam kadar onları sallardım. Söyleye söyleye ben de bıktım, ikimiz de çocuktuk. (*Durur.*) Şimdi sana bir tabak daha ma-

karna koyuyorum. (*Kalkar elinde tabak gider, tabakla sofraya döner.*)

NIVART: Makarna çok harika olmuş. (*Durur.*) Hayret!

MELEK (*kızgın*): Niye hayret ediyorsun, makarna böyle olur.

NIVART: Makarnaya değil... (*Durur.*) Ben kendime hayret ediyorum... (*Yemeğin tesirindeymişçesine, iştahla kendinden geçiyormuşçasına hareket eder.*) Böyle makarna ilk defa yiyorum... İhhh... ihhh... ihhh... (*Ağzını şaplatır.*) Harika, harika uzun uzun, ince ince doğranmış ve üstüne tekrar salça konmuş..

MELEK: Ne bağırıp duruyorsun? Makarnadan insana kötülük gelmez, kötü olan yemek bulamamaktır.

NIVART (*kesin konuşur*): O başka mesele, sen Ziya Bey'le Mezar Taşçı arasındaki soğukluğa ne diyorsun? Ziya Bey Mezar Taşçı'dan hoşlanmazmış, bunu neye yoruyorsun?

MELEK: Hiç... yalan... dedikodu... gene eski meseleler, sen gene bu meselelerle uğraşıyorsun, makarna yemiyorsun.

NIVART (*aldırmaz*): Sözde Ziya Bey seni Mezar Taşçı'dan kıskanmış, buna ne dersin?

MELEK: Tersine, Ziya Bey'le aralarından su sızmazdı, kaç kere söyledim, gene de söyleyeyim, ben söylemekten yorulmam (*sesini yükseltir*) iftira... çekememezlik... Bir kere Mezar Taşçı benden çok Ziya Bey'in dostuydu; benden ziyade alışverişi onunlaydı. Bir kere benim param yok, biliyor... onun için... bana yanaşır mı? Tabii ki Ziya Bey'e yanaştı... Kaç kere söyledim Ziya Bey'e, "Ziya Bey, bu adamın bakışlarını hiç beğenmiyorum," diye, ama Ziya Bey her seferinde, "Bu adam benim evladım yerinde, bu adam benim dostum, yahu sen bu adamdan ne istiyorsun?" dedi... "Onun dostluğuna inanma, adam senin paralarına göz dikmiş, fırsat bekliyor," diyecek oldum, bu sefer Ziya Bey, "Sana ne, paramı istediğime veririm, hem ben ona aile kabristanı yaptıracağım, üstüne de Fârisî bir şiir yazdıracağım, parmaklığı sarı pirinçten, mermeri somakiden olacak," diye kestirip attı. O böyle deyince ne yaparsın? "İyi edersin, Ziya Bey," dedim... Ondan sonra da Mezar Taşçı bizim evden çıkmaz oldu.

NIVART (*kırgın bir sesle*): Artık bu adamı unut, Mezar Taşçı'nın adını bile ağzına alma sen de.

MELEK (*düşünceli*): Bu adam artık tehlikeli olmaya başladı, sen ne dersin?

NIVART: Tehlikeli, tehlikeli, ondan kurtulmaya bakmalı.

MELEK (*korkulu ve şüpheli bir sesle*): Kurtulmalı, ama nasıl?

NIVART (*öğüt verici, kandırıcı*): Üzülmemek, korkmamak lazım, hele kederlenmeye hiç gelmez, hayat çok kısa, sen üzüldüğünle kalıyorsun. Bak Ziya Bey'e, böyle miydi? (*Ölü gibi yatan ağır hastayı işaret eder.*) Üzüntüden oldu.

MELEK (*ölü gibi yatan Ziya Bey'e bakarak içini çeker*): Ne idi ne oldu? (*Yapmacık, laf geçirir.*) Sonumuz belli değil, bir tabak balık ister misin?

NIVART (*coşarak*): Balık getir lütfen, üzölmeye değmez, balık yiyeceğim.

MELEK (*monoton bir sesle ve makine gibi hareket ederek*): Balık iyidir, kılıçığında fosfor bulunur, fosfor hayatı uzatır, kemikleri kuvvetlendirir... (*Kalkar gider, tabakla döner, verir, yer gibi yaparlar.*) Yalnız dikkat et, amcam Selanik'te... balık kılıcından merhum...

NIVART: Ah yemekten giden çok, balıktan giden... koyun etinden giden... tavuk etinden giden... biliyoruz hatırlatma... (*Kızgın.*) Giden gidene... Hâlâ yemeğe devam ediyor muyuz?

MELEK (*durgun*): Yemeli... yemeli, hiç belli olmuyor... hayat çok kısa... hiçbir şeye güven olmuyor... bir gün bakıyorsun biri, neden, niçin, belli değil, ona üzüleyim diyorsun, bir de bakıyorsun başka biri... insan kime üzüleceğini şaşıyor... bugün tanıdığın biri, (*gene ölüye bakar*) yarın hiç tanımadığım biri... bambaşka bir yerde pat diye... insanın inanacağı gelmiyor, o kadar çok ki insan şüphe içinde kalıyor...

NIVART (*Melek'in lafını keserek*): Evet bir gün bakıyorsun her şey yolunda gibi, mesela, bizim Tayyar Bey'imiz... Ziya Bey'in ağabeyi Tayyar Bey... Çamlıca'da dört tane köşk, bir bağ üzerinde... Paşalimanı'nda iki tane yalı, köşk, haremlik selamlık... (*Durur.*) Öbür yanda hiç ummadığın biri... bir ütücü kadın, bizim ütücü Katina hatırlarsın... (*Durur.*) İkisi de aynı dertten... aynı günde... neden, nasıl belli değil, insan inanamıyor...

MELEK: Çünkü sebebi yok... sebebi belli değil... (*Durur.*) Bir za-

manlar bu evde bir Haydar Bey vardı... Kuzguncuk Nakkaş Tepe'ye havagazı lambası koyduran Haydar Bey... Ziya Bey'in yakışıklı ağabeyi Haydar Bey...

NIVART: Bizim Haydar Bey, Süvari Kumandanı Haydar Bey tepeden eve atla gelirdi... (Durur.) Hani... o ne oldu o... ?

MELEK (gayet ciddi): Gitti.

NIVART (abartır): Durup dururken... otururken... birdenbire...

MELEK: Sapasağlamdı... hiçbir şeyi yoktu... (Durur, ağlar gibi üzüntülü.) İşte ben de bundan korkuyorum ya...

NIVART: Bir zamanlar Fıstıkağacı'nda bir Zihçıyan vardı... Zamanın doktorlarından... O ne derse onu yapardık, meşhur Zihçıyan... (Durur.) Hani... o ne oldu?

MELEK (ağlamaklı uzatır): Gittiii...

NIVART: İnsan neredeyse karşısındakinden şüpheleniyor... (Durur.) Bugün sen, yarın ben... (Durur.) Ekmekçi Canik Ağa'ya ne oldu? (Durur.) Hani o nerede o?

MELEK: Gitti... o da gittiii... (Durur.) Bu adeta bir salgın... bizim bütün akrabalar da aynı dertten... babam desen babam... halam desen... hani neredeler?.. Sonra bir sürü çocuk... (Durur.) Ne oldular, neredeler?.. Ahhh, çok açım, çok açım, Nivart, bana yemek ver...

NIVART (yüksek sesle ağlayarak): Ne oldular, neredeler... Bu evi yapan kalfa Mishak Ağa nerede? Yok oldu... Silindiler (Melek'in ağlaması Nivart'inkine karışır.)

MELEK (ağlayarak, hıçkırarak): Düşün bir kere bu odalarda oturanları, bu pencerelerden karşıki tepelere bakanları, ağaçlar duruyor, deniz duruyor, ama onlara bakanların hiçbiri yok... Ahhh... ahhh...

NIVART (çığlık atar): Ahh... çok açım, açlıktan ölüyorum...

MELEK: Üzülme, veriyorum, bak pirzola, şimdi getiriyorum. (Gider, döner, her seferinden daha hızlı.) Al... al...

NIVART: Ah açım... açım... (Ağlar.)

MELEK: Doktora para vermek istemiyorsan, ye... Lup lup yut etleri, bak ben nasıl yutuyorum!

NIVART: Daha ver, daha ver... (Bağırır.)

MELEK: Al, yalnız yavaş ol, bağırma, her dakika Mezar Taşçı gelebilir. (Ayak sesleri.) Eyvaaah... İşte onun ayak sesleri, şim-

di ne olacak? (*Perdenin arkasına girer.*) Ben, şu perdenin arkasına saklanıyorum...

NIVART (*hırsıyla yerinden fırlayarak*): Amann... Sakın ha... Beni Mezar Taşçı ile yalnız bırakma... (*Melek'i perdenin arkasından çekip çıkarmaya çalışır.*) Dur, dur, nereye giriyorsun, çık o perdenin arkasından. (*İtişirler.*)

MELEK: Bir saniye bile duramam... Mühlet doldu, Mezar Taşçı'nın verdiği mühlet bitti... Beni görmesin...

NIVART: Seni görsün, asıl beni görmesin... onun pazarlığı senlen benlen değil... Çık... Çımkı...

MELEK: Hayır, hayır, korkma, sana bir şey yapmaz, o bana yapar...

NIVART: Sana ne yapar?

MELEK: Öldürür... (*Ağlayarak.*) Hayır, ölmek istemiyorum... San ki midem kazanıyor... dizlerim titriyor... gözlerim kararıyor... açım... yemek istiyorum... yaşamak istiyorum... (*Melek perdenin arkasından çıkarak yemek almaya koşar. Nivart arkasından gidip onu teskine çalışır.*)

NIVART: Ağlama, bağırma, ikimizi de ele vereceksin... Kapıda bir ses var... Sus...

MELEK: Eteğimden ne çekiyorsun... Eteğimi yırtacaksın... Bırak da kapıya bakalım... (*Nivart'tan kurtulur kapıyı açıp bakar.*) Yok gitmiş, birazdan gene gelir... Kim olduğunu biliyor musun?

NIVART: Bilmiyorum... Benim derdim yemek yemek... Şimdi gene acıktım...

MELEK (*bir şeyler arar... O ara sokak kapısını açar, bakar.*) Aman ya-vaş ol, Nivartcığım, bizi duymasınlar... Korkma, karnını doyuracağım... Şimdi sana yemek bakmaya gidiyorum... (*Mezar Taşçı'yı arar gibidir, evin her köşesine bakar, sokak kapısını açıp çıkar, sesi dışarıdan gelir.*) Ooo, burada ne duruyor... Gene gelmiş... Hem de canlı, dolaşıyor...

NIVART: Getir... getir... (*Sofraya oturmuş, masaya vurarak sabırsızlanır.*)

MELEK (*dışarıdan seslenir*): Bir bak istersen.

NIVART (*sofrada daha da sabırsızlanarak*): Hepsini buraya getir.

MELEK: Sen buraya gel ama usulca... Şuna bir bak, bayılacak-sın... (*Ses dışarıdan gelmeye devam eder.*) Ah, ne iri, ne güzel şey... Ona ne yapmalı?

NIVART (*sofra başında*): Ona ne yapacaksın?

MELEK: Tabii ki yiyeceğim.

NIVART (*sofrada sabırsızlanarak*): Hemen pişiriver, çabuk öldür onu.

MELEK: İlk önce kafasını kesmeliyim... (*Dışarıdan içeriye sözde bir insanı, Mezar Taşçı'yı, süyükler, odanın öbür ucundaki mutfak-ğa öldürmeye götürür... Mutfakta kaybolur, gene sesi gelir.*) İşte kafasını gövdenen ayırdım; işte baş, işte gövde, işte kanatlar... Hepsi tamam...

NIVART: Hemen tencereye koy. (*Sevinçli.*)

MELEK: Tencereye koyuyorum, şimdi bir parça domates ilave ediyorum, bir parça tuz, biber, maydanoz doğradım... bol suuu, tamam... çok güzel oldu, çok beğeneceksin... (*Mutfaktan sözde büyük bir tabakla çıkar.*) Şimdi sana başını veriyorum, en kıymetli yeridir. (*Verir gibi yapar, kendi oturur.*)

NIVART (*acıyarak*): Ne güzel gözleri var...

MELEK: Gözleri çok güzeldir.

NIVART: Kirpikleri de uzun, sanki bana bakıyor. (*Ağlamaya başlar.*) Onu nasıl yemeli?

MELEK: Ne ağlıyorsun, bırak şu ağlamayı, ağlamak açlıktan gelir... Etrafına bak herkes ağlıyor... Bunun sebebi açlık...

NIVART: Öğle olduğu halde açlık içinde yüzüyoruz değil mi? (*Ağlar.*)

MELEK: Ağlamayı bırak dedim. (*Durur.*) Yemeğe devam ediyor muyuz?

NIVART: Ediyoruz, (*hıçkırık*) ediyoruz, yemek yemek bana ölü-mü unutturuyor.

MELEK: Sözlerine dikkat et, böyle giderse benim de iştahım kapanıyor... Al, şimdi, sana dili, en tatlı yeridir... Hadi bakayım, hadi yut onu...

NIVART: Sanki midem bulanıyor, lokmalar ağızımda büyüyor...

MELEK: O halde al, bak, sana etini ayıklayıp veriyorum...

NIVART (*yutkunur*): Yu..tu..yo..rum...

MELEK (*birden bağırır*): Hayır... hayır yutmuyorsun... yemek yemiyorsun... Yemeğin başından beri gözüm sende, hep aynı lokmayı ağızında çiğniyorsun...

NIVART (*korkuyla*): Yiyorum... yiyorum...

MELEK: Beni kandıramazsın... (Çocuğunu azarlayan bir anne gibi:) Yemiyorsun işte... yemiyorsun...

NIVART (alçak sesle fısıldarcasına): Demek açlıktan anlıyorsun?

MELEK: Evet anlarım. (Yüksek sesle anlatır:) Bizim aile büyük... Bize her gün biri gelir, üstelik hepsinin derdi bir. Açlık... gırtlak derdi... Onlardan bir şey saklayamazsın, canın çekse yiyemezsin... Hepsi de aç, sofraya oturur, homurdanırlar... Ellerini masaya vururlar... Ziya Bey'in kardeşleri... Hele cesaret et de, "Evde yemek yok," de, Ziya Bey seni hemen ele verir... Oturduğu yerden çirkin çirkin bağırır, küfürler eder: "Hani kefal vardı!", "Hani böcek vardı!", "Hani sütlaç vardı!", "Dün akşamki ıspanak ne oldu?", "Onu kim tıktı?" Ben ister istemez sofrayı kurar, mecburi hepsini ortaya çıkarırım, ama misafir her kimse, o gün Ziya Bey'in gözü ondadır, artık Haydar Bey mi olur, Tayyar Bey mi olur, tam elini böreğe atacakken, Ziya Bey, "Sofrayı kaldır!" diye öyle bir canhıraş bağırır ki, elin ayağın titrer, üstelik utancından yer yarılr yerin dibine girersin... Ben utanırım kardeşlerinden, kendi kardeşim olsa utanmam... Ziya Bey, yiyen kardeşi bile olsa gözü kalır... Kendinden başka kimse yemesin ister... (Durur.) Yemeğe devam ediyor muyuz?

NIVART: Ediyoruz.

ZİYA BEY'İN SESİ (bağırarak): Sofrayı kaldır...

(Bu ses duyulur duyulmaz, sahne kırmızı bir ışıkla renklenir. Bir rüya havasını yansıtan bu kırmızı ışıktaki iki kadın birbirlerinden tamamen koparlar, birbirlerine yabancılaşırlar. Arka arkaya üç kez tekrarlanacak olan yabancılaşma sahneleri, oyunun özünü yoğun bir biçimde vermektedir. Dolayısıyla Melek'le, Nivart'ın bilinçaltılarını ortaya koyan bu sahneler oyunun doğru yorumlanmasında ve açılmasında bir düğüm noktasındadırlar. Sesin duyulmasıyla arka planda bir perde yavaş yavaş kalkar, (ağaçlar) bahçe gibi bir görüntü ortaya çıkar. Sahne Melek'in oturduğu sofraya ve ağaçlar olarak ikiye ayrılır, sahnenin kırmızı ışıktaki aydınlanmayan bölümleri karanlıktadır. Ziya Bey'in sesi iki kadını, birbirinden koparır birliklerini bozar. Nivart sofradan kalkar, geriler, ağaçlı bölüme giderek oradan, uzaktan konuşur. İkisi başka dünyalarda yaşarlarmış gibi birbirlerini bazen duyarak, bazen duy-

mayarak, ayrı ayrı, bazen de beraber konuşurlar. Aslında Ziya Bey'in öyküsü bu iki kadının ağzından birkaç kopmayla anlatılmış olur... Kırımızı ışık bilinçaltı biçiminde kullanılmalıdır... Üç kere tekrarlanan bu sahnede Nıvart'ın Melek'ten uzaklaşması dramatik görünmeli ve sesler bu sahnenin bir rüya havası içinde verilmesine yardımcı olmalıdır... Bu üç ayrı sahneyi üç ayrı rüya şeklinde de yorumlamak mümkündür. Ama bence gerçekçi bir anlayışla verilecek konuşmaların dramatik etkisini yaratmak daha uygundur.)

MELEK (korkuyla Nıvart'a bakar ilk kez görüyormuşçasına): Bu ses de ne? (Nıvart'a bakar onu tanımaz.)

NIVART (korkuyla ayağa kalkar Melek'i ilk kez görüyormuşçasına, yavaş yavaş, sofradan geri geri uzaklaşmaya başlar, Melek de onu hayretle süzmektedir): Bu ses de ne?

ZİYA BEYİN SESİ: Sofradan kalk... Sofradan kalk... Sofrayı kaldır...

MELEK (ayağa kalkan Nıvart'a hayretle bakarak): Bu kadın kim?

NIVART: Acaba bu kadın kim? (Ayakta Melek'i süzmeye başlar.)

MELEK (Nıvart'a bakarak): Kendi kendine konuşuyor. Hem de yalnız orada dolaşıyor...

NIVART: Uzakta kendi kendine bir şeyler söylüyor... Kendi kendine konuşuyor...

MELEK (kendi kendine): Buraya bakıyor...

NIVART (ağaçların altından kendi kendine): Evet, oraya bakıyorum...

MELEK (kendi kendine): Yüzünün rengi ne kadar da sarı... hem de yalnız oturuyor... ne kadar da kederli.

NIVART (kendi kendine): Acaba niye buraya bakıyor?

MELEK (kendi kendine): Acaba aç mı?

NIVART (ağaçların arasından kendi kendine): Açım...

MELEK (kendi kendine): Benden yemek mi istiyor?

NIVART (kendi kendine, uzaktan): Sofrada yalnız başına oturuyor acaba bana yemek verir mi?

MELEK (kendi kendine): Ben kendimi zor doyuruyorum.

NIVART (Melek'e doğru bir iki adım atar, kendi kendine): Acaba yanına mı gitsem?

MELEK (kendi kendine): Geliyor...

NIVART (*ağaçların arasından çıkıp ilerler*): Geliyorum...

MELEK: Gelmeyin...

NIVART (*yaklaşarak*): Karyolada biri var... Acaba ölü mü?

MELEK (*kendi kendine*): Acaba biliyor mu?

NIVART (*durarak, kendi kendine*): Bilmiyorum.

MELEK: Burada uyuyor.

NIVART (*bir adım atarak*): Onun başında bekliyor... Evet, karyolada biri yatıyor... Çarşaf da üstüne çekilmiş...

MELEK: Bebek uyuyor.

NIVART (*kendi kendine*): Acaba bu kadın kimi bekliyor?

MELEK: Orada uyuyor bebek dedim, acaba duymadınız mı? Çocuğumu bekliyorum...

NIVART: Afedersiniz, yanınıza gelebilir miyim? Bir şeyi merak ettim.

(*Konuşmaya başlarlar.*)

MELEK: Rica ederim buyurun, evimizin pisliğine bakmayın... yıllardır ev işi yapmıyorum... eşyalar mı tozlanmış şöyle elimle, üstünden... yer mi kirlenmiş (*eliyle süpürme hareketi yapar*) böyle... süpürge falan yok... her şey elimle... temizlik aramayın bende...

NIVART: Burada mı oturuyorsunuz?

MELEK: Evet, burada oturuyorum... burası benim evim. Bu da benim çocuğum...

NIVART: Çok çok güzel... Çok memnun oldum...

MELEK: Çocuğumu da görmek istemez miydiniz?

NIVART: Oooo, tabii, yalnız uyandırmayayım...

MELEK: Uyanmaz... ölü bebektir o... Yıllardır uyuyor, ben de onun başında bekliyorum...

NIVART (*Ziya Bey'e bakar*): Demek bir çocuk bu?

MELEK: Evet, çocuk... Yoksa inanmadınız mı? Benim çocuğum o... Onu ben doğurdum. Bakın, bakın kucağıma alıyorum, hiç ağlamaz, ben ne dersem onu yapar, gördünüz mü? İstersem böyle alıp sokaklarda gezdiririm onu. (*Kucağına almak ister gibi kollarını açıp Ziya Bey'e sarılır. Nivart korkar.*)

NIVART: Yatırın, yatırın çocuğu, bırakın, kaldırmayın onu...

MELEK (*Ziya Bey'le konuşarak*): Seni yatırayım mı... Yatır diyorlar, seni yatırayım mı, yoksa gezmek mi istersin maskara haaa? (*Hırpalalar.*) Söyle, söyle, annene cevap ver bakayım?

NIVART: Bırakın çocuğu, rahatını bozmayın canım, ondan ne istiyorsunuz?

MELEK: Onu beğenmediniz mi yoksa? Onu çirkin mi buldunuz? (*Ziya Bey'e.*) Bak sana çirkin diyorlar, bak sana kaka diyorlar. (*Hırpalayarak:*) Sen çirkin misin, güzel misin, cevap ver bakayım? "Çirkin bebek değilim, anneciğim," de... "güzelim," de... (*Nıvart'a:*) Siz, onu eskiden görecektiniz, koskocaman bir adamdı, şimdi küçüldü, bu kadar kaldı. Bir zamanlar ona Ziya Bey derlerdi. Meşhur Paşazade Ziya Bey...

NIVART: Kaç yaşında böyle?

MELEK: Bu ayın beşinde tam yüz yaşına basacaktı... İki ağabeyi daha vardı, dört kardeştiler... Tayyar Ağabeyi doksan beş, Haydar Ağabeyi doksan yedi yaşında öldüler. Zavallı Ziya Bey aralarında en genci sayılırdı...

NIVART: Hayret, bu yaşa kadar nasıl getirdiniz?

MELEK: Yumuşak şeyler yedirdim, katı şeyler yedirmedim... Süt içirdim, yemeklerin içine de hep süt kattım...

NIVART: Bu masrafa nasıl dayandınız?

MELEK: Gırtlığıma kadar borçlandım... Sütçü kapıyı çalsa masanın altına giriyorum...

ZİYA BEY'İN SESİ: Paralar nerede?.. Paraları ne yaptın?.. Paralar!..

(*İkinci Yabancılaşma.*)

NIVART (*Melek'e bakarak tanımaz*): Bu da kim?

MELEK (*Nıvart'a bakarak*): Bu kadın kim?

ZİYA BEY'İN SESİ: Paralar ne oldu?.. Paraları ne yaptın?..

NIVART: Acaba bana mı soruyor? (*Melek'e bakarak, aynı biçimde, yavaş yavaş uzaklaşmaya başlar.*)

MELEK: Acaba bana mı söylüyor? (*Oturduğu yerden korku ile Nıvart'a bakar.*)

NIVART (*uzaktan kendi kendine*): Acaba bu kadın kim?

MELEK (*kendi kendine*): Acaba bu kadın kim?

NIVART (*kendi kendine*): Acaba bana mı soruyor?
MELEK (*kendi kendine*): Acaba bana mı soruyor?
NIVART (*kendi kendine*): Acaba beni tanıyor mu?
MELEK (*kendi kendine*): Tanımıyorum.
NIVART (*kendi kendine*): Acaba ne söylüyor?
MELEK (*kendi kendine*): Kendi kendime konuşuyorum.
NIVART (*kendi kendine*): Sesinizi işitiyorum.
MELEK (*kendi kendine*): Ben sizi duymuyorum
NIVART (*kendi kendine*): Kendi kendine konuşuyor.
MELEK (*kendi kendine*): Kendi kendime konuşuyorum.
NIVART: Kendi kendine konuşan bir kadın. Acaba bir derdi mi var?
MELEK (*kendi kendine*): Oturuyorum.
NIVART (*ağaçların altından kendi kendine*): Tek başına oturuyor.
MELEK: Tek başına ayakta duruyor... Acaba onu çağırırsam mı?
NIVART (*kendi kendine*): Çağırın...
MELEK (*kendi kendine*): Acaba gelir mi?
NIVART (*kendi kendine*): "Gelirim" diyor.
MELEK (*kendi kendine*): "Gelin" diyor.
NIVART (*ağaçların altından çıkarak ilerler*): Orada biri yatıyor.
MELEK: Yaklaşın, korkmayın...
NIVART (*yaklaşıp bakarak*): Acaba hasta mı?
MELEK: O sizin görüşünüze bağlı...
NIVART (*irkilerek Melek'e bakar*): Hiii... Demek bir ölü?
MELEK: Korkmayın canım, hiç ölü görmediniz mi?
NIVART (*korkuyla*): Evet...
MELEK: Onu birine mi benzettiniz?
NIVART (*kekeleyerek*): Evet, evet...
MELEK: Kime benzettiniz?.. Onu mutlaka görmüşsünüzdür... onu herkes tanır.
NIVART: Gözüme hiç yabancı gelmiyor... acaba kim?
MELEK: Meşhur Ziya Bey... Ziya Dağanalar... Bu evin sahibi Ziya Dağanalar... Çamlıca'daki köşkün... Paşa Limanı'ndaki sıra yalıların sahibi, Ziya Dağanalar... Meşhur Haydar, Tayyar, Mazlum Dağanalar'ın küçük biraderi... Şimdi onu tanıdınız mı? Ben de Ziya Bey'in karısı Melek Dağanalar...
NIVART (*konuşmaya başlarlar*): Demek Ziya Dağanalar bu?

MELEK: Evet, benim fikrime göre bu...

NIVART: Hayret demek kocanız...

MELEK: Eskiden kocamdı... şimdi çocuğum...

NIVART: Öleli çok mu oldu?

MELEK: Unuttum... bilmem... çoktan beri başındayım...

NIVART: Demek burada başında bekliyorsunuz? (*Burun buruna otururlar.*)

MELEK: Evet başında bekliyorum... Bir gece yarısı beni uyandırdı... "Beni bu yataktan kaldır," dedi.

NIVART: Niye?

MELEK: Vücudunun ağrısına dayanamıyormuş... Onu yataktan kaldırdım. "Beni senin yatağına yatır," dedi... Kaldırdım, kendi yatağıma yatırdım... Biraz sonra, orada da rahat edemedi, "Beni bu yataktan da kaldır," dedi... Kaldırdım, sabaha kadar o yatak senin, bu yatak benim... Bir ara, "Galiba benim sonum yaklaştı, beni melekler yıkıyor," demeye başladı. "O nasıl laf öyle!" diyecek oldum. Beni susturdu... "Hayır, hayır, ben biliyorum, beni melekler çağırıyor" "Benim sonum geldi" "Doğduğum yerleri görmek istiyorum, beni Menlik'e götür!" dedi... "Burası Menlik, bak, işte Menlik'teyiz... Bu ev senin doğduğun ev, ben de senin annenim," dedim... İşte o zaman yüzünü bir görecektiniz Ziya Bey'in... nasıl çocuklaştı, nasıl sevindi... Bir ara yüzüme, hayran hayran baktı, "Anneciğim.. anneci.. an.. cik.. cik.." diye yarım yarım söz söylemeye, kuş gibi sesler çıkarmaya başladı... Zavallı, beni annesi sandı, ama bu sevinci de uzun sürmedi, birden yavrucağız boğazına sert bir kılçık batmış gibi yutkundü, hırıldadı... Önce anlayamadım, sonra baktım ki yutkunma ve hırlamaları devam ediyor, ne olur ne olmaz, üstünü değiştireyim, yeni temiz çamaşırlarını giydireyim dedim... Hemen su ısıttım, elini, yüzünü sabunlu bezle sildim... Her zaman, sıra sabunlu bezle yüzünü sildirmeye gelince yavrucak huysuzlanır, elimi iter, yüzünü bir türlü sildirmek istemezdi... Baktım, yüzünü sildiriyor... "Aferin, aferin sana, işte böyle her zaman söz dinleyen çocuk ol! Böyle her zaman uslu uslu annenin sözünü dinle e mi!"... Ben bunu söyler söylemez yüzüne bir kırmızılık yayıldı, sanki yavrucak utanmış gibi, yanakları pençe pençe al oldu... İyiye yordum

bunu... Meğer, nasıl olur, kötü kırmızılıkmış, *(durur düşünce-
li alçak bir sesle)* kötü kırmızılık... Bir türlü inanamıyorum, baş-
ka ne olabilir?.. Siz buna ne dersiniz? Ben biraz tuhaf buluyo-
rum. Düşünün burada oturuyor ve soruyorum kimse bana ce-
vap vermiyor... kimse bir şey söylemiyor... kimse bir şey bilmi-
yor... hepimiz yaşıyoruz ve bizi kimse anlamıyor...

NIVART *(duygulu)*: Onu çok seviyordunuz herhalde?

MELEK: Çok... pek çok... Eskiden mutluydum, şimdi yeniden
mutlu olmak istiyorum. Siz ne dersiniz, acaba tekrar mutlu
olabilir miyim?

NIVART: Biraz zor... ama her şeyin çaresi bulunur derler... mü-
him olan size para ya da buna benzer bir şey bıraktı mı?

MELEK *(hafif sinirlenmeye başlar)*: Hayır, bırakmadı... hiçbir şey
bırakmadı.. her şeyi kızına bıraktı...

NIVART: Vasiyeti yok muydu? Size gizlice bir şey söylemedi mi?

MELEK: Hayır, *(sinirli)* hiçbir şey söylemedi ölünceye kadar...
Yalnız ölmeden bir gece önce uykusunda konuştu. "Okulun
önü... okulun önü..." diye bağırdı. "Çocuklar bana vuruyor...
çocuklar bana çarpıyor... çocuklar beni dövüyor..." diye sa-
yıkladı. Kendini çocuk sanıyordu, herhalde rüyasında oku-
lunu gördü... Bir ara kan ter içinde uyandı. "Çocukları içe-
ri alma, ne olur, çocukları içeri sokma!" diye bana yalvardı.
Zavallı o son zamanlarda en çok çocuklardan korkuyordu.

NIVART: Kusura bakmayın, çok soruyorum ama, hastalığı neydi
acaba... *(Sesini yumuşatarak:)* Sizin düşüncenize göre yani?!...

MELEK: Onun hastalığı yatmaktan, *(kızgın)* yatmaktan kemik-
leri çürümüşü.

NIVART: Vah vah... çok çekmiş... yaşlılıktan demek...

MELEK: Ölmeden birkaç gece evvel rüyasında Tayyar Ağabeyi-
ni görmüş. Tayyar Ağabeyi beyaz bir ata binmiş, tam bahçe-
deki kayısı ağacının altına inmiş... Ziya Bey'e aynanın önünde
duran kâseyi sormuş, "O kâseyi kim çatlattı?" demiş. Oysa, o
kâse eskiden beri çatlattı... yirmi beş seneden beri... o çatlak
kâse Ziya Bey'in zihnine dokundu, o kâseyi diline doladı, o
kâse onun ölümüne sebep oldu...

ZİYA BEY'İN SESİ: Kâseyi sen çatlattın... kâseyi sen çatlattın...
(Üçüncü Yabancılaşma.)

MELEK: Acaba bana mı soruyor? (*Nıvart'a bakar.*)
NIVART: Acaba bana mı soruyor? (*Melek'e bakar.*)
MELEK (*Nıvart'a bakarak kendi kendine konuşur*): Bu kadın kim?
NIVART (*ayağa kalkarak kendi kendine konuşur*): Cevap versenize...
MELEK (*kendi kendine*): Cevap vermiyor...
NIVART (*uzaktan, kendi kendine*): Acaba siz kimsiniz?
MELEK (*Nıvart'a bakarak kendi kendine*): Acaba siz kimsiniz?
NIVART (*uzaktan, kendi kendine*): Cevap vermiyor.
MELEK (*kendi kendine, kederli*): Acaba siz kimsiniz?
NIVART: Gidiyorum... (*Uzaklaşıp kaybolur.*)
MELEK (*kendi kendine*): Gidiyor... (*Yalnız kalır.*)

BİRİNCİ PERDENİN SONU

İKİNCİ PERDE

(Melek'le Nıvart yemek yedikleri masada oturmuş susarak Ziya Bey'e bakmaktadırlar. Bu kısa sessizliği Nıvart'ın sofradan kalkması izler.)

NIVART: İşte yemek bitti.

MELEK: Evet doyduk. Ağırılık çöktü uyukum geldi. *(Esner.)*

NIVART: Şimdi ne olacak?

MELEK: İstersen biraz uzanalım, ben şurada biraz kestireceğim.
(Ölünün yattığı yatağı işaret eder.)

NIVART *(tedirgin)*: Bu yatakta mı?

MELEK: Niye şaşaladın, bu yatakta tabii... *(Kalkar.)* İşte ben elbiseyi çıkarıyorum. *(Çıkarmaya başlar.)*

NIVART: Sofrayı kim kaldıracak?

MELEK: Kalsın, ben elimi bile kaldıracak halde değilim... Pabuçlarımı da çıkarıyorum... Çıkarttım bile... Çoraplarımı da çıkarıyorum... Sen soyunmuyorsun... Firketelerimi, taraklarımı çıkarttım, şimdi onları komodinin üstüne koyuyorum. İşte saatim, yüzüğüm hepsi de burada...

NIVART *(Nıvart da soyunmaya başlar)*: Ben de çoraplarımı, firketelerimi, saatimi, yüzüğümü, hepsini çıkarttım, rahatım, artık yatağa gireceğim, yoruludum... *(Tersine, odada birkaç boy dolaşır, bir şey arar, bir albüm ve bazı elbiseler çıkarır.)*

MELEK *(Nıvart'ın yanına gider. Oynarlar.)*: Azıcık öteye git, ben de senin yanına giriyorum... Oh işte girdim... *(Gülerler.)* Kendini nasıl hissediyorsun yemekten sonra?

NIVART *(bir bahriyeli elbisesi giymekte, aynaya bakar gibi yapmakta-*

dır): Fevkalade, her şey fevkalade... sanki dünya çok güzel ve sanki biz çok mutluyuz... Aaa, Ziya Bey, çek kolunu Allah'ını seversen, bizi uyutmayacaksın galiba.

MELEK (*eski bir gelinliğe benzer beyaz bir elbise giymektedir.*): Gözlerim kapanıyor, neredeyse uyuyacağım... Ziya Bey, öteye git, üçümüz sığmıyoruz...

NIVART: Sıkışıveririz, adamı kızdırma! (*Şuh, göz kırpar.*)

MELEK: Şimdi uyumak üzere arkamı döndüm. (*Kahkaha ile gülerler.*) Şimdi uyuyabiliriz... (*Gider, sofraya oturur, albümü açar, bir resme bakar.*) İşte şimdi ben de uyumak üzere sana arkamı dönüyorum, gözlerimi kapattım...

NIVART: Ben uyudum, rüya görüyorum, (*resme bakar*) bir dere akıyor... Uzakta iki ağaç, bir ova görüyorum...

(*Sahne loşlaşır, aradaki perde kalkar, ağaçlar ve bahçe görüntüsü ortaya çıkar. Duvardaki eski resim de ışıklanmıştır. Melek ve bahriyeli kıyafetinde iki kız: Nıvart'la Melek'in genç kızlıkları.*)

MELEK (*Nıvart'ın yanına gelir, oturur, resme eğilir*): Bak... işte sensin... oradasın... orada ağaçların altında... yalnız başına ne yapıyorsun?

NIVART: Seni bekliyorum... Bir saattir buradayım... Seninle Kuşdili Çayırı'na gideceğiz... Sen hâlâ görünürlerde yoksun... Sen kadınsın ben erkeğim... Bak, benim üstümde bahriyeli kıyafeti var... Burada seni bekliyorum... Seni seviyorum... Senin adın Melek. (*Duvardaki ışıklandırılmış resimde Melek'i gösterir.*) Bak bu sensin... Melek'sin ama saçların kesik. (*Kalkar, resmin önüne gider.*)

MELEK (*albümdeki resimleri çevirir, donuk ve eskiyi hatırlayan bir sesle, oturduğu yerden Nıvart'la konuşur*): Benim adım Melek, 13 yaşındayım, Ziya Bey'in hizmetçisiyim, beni herkes tanıır... Beni Menlik şehrinden aldılar, İstanbul'a Kuzguncuk Tepesi'ne evlatlık getirdiler... (*Durur.*) Ziya Bey'e verdiler... Saçlarımı kestiler...

NIVART: Yanıma gelseneeee... (*Arka plana, ağaçların olduğu yere gider, Melek'e oradan el sallar.*) Gel... Gel...

MELEK: Gelemem, Ziya Bey'i bekliyorum... Beni bu eve getir-

diler... Şu gördüğün sakallı ihtiyar Ziya Bey... Bu ev de Ziya Bey'in evi... "Ziya Bey yüz yıl yaşayacak, ölünce de bu ev sana kalacak, Ziya Bey seni nikâhına alacak, sen Ziya Bey'e bakacaksın," dediler... Ben Ziya Bey'in bakıcısıyım... Bu evden ayrılamam...

NIVART (*Melek'in yanına gelir, kandırmaya çalışır*): Bak, seni ben çağırıyorum ama, seninle önceden sözleştik, Ziya Bey'e, "Biz Üsküdar'da Sürmeli Hoca'yı dinlemeye gidiyoruz," dedik, bu yalanı seninle hazırladık, onu kandırdık, hadi korkma gel...

MELEK (*yatakta yatan Ziya Bey'i işaret eder*): Ziya Bey burada, Ziya Bey yanımda...

NIVART (*büyük resmin önüne gider, tekrar*): Bak, Ziya Bey yok burada... Ziya Bey evde... Ziya Bey'i evde bıraktık... Evde yatıyor... Yemekleri dün gecedен pişirdik, gramofon, salıncak ipi, kahve, kaminota, çay, şeker aldık... Sofra örtülerini sepete koyduk, sepetin en dibine de birkaç şişe 49'luk rakı sakladık... (*Resmî gösterir*): Bak, biziz, hatırladın mı... Haydi gel...

MELEK (*gelir, donuk sesle*): Unuttum...

NIVART (*sevinçle, kucaklar gibi yapar*): Ohhh, çok şükür, işte nihayet geldin... Bir saattir seni bekliyordum... Geleceğini biliyordum...

MELEK: Ne yüksek ağaçlar, bunlar ne ağaçları böyle? (*Beraber geriye doğru yürürler*.)

NIVART: Fıstık ağaçları... Seninle burada sözleşmiştik... Hayret, çayırılar uzamış, ağaçlar büyümüş... Biz buraya ne zaman geldik?

MELEK: Aşağı yukarı otuz beş yıl oluyor.

NIVART: Şimdi ne tarafa gideceğiz?

MELEK: Bu tarafa... Bağlarbaşı'na çıkacağız... Bağlarbaşı tramvay caddesine çıkınca da aşağıya ineceğiz... işte Kuşdili Çayırı... ova görünüyor aşağıda...

NIVART: Çok uzaktan görünüyor... Biz daha Fıstıkagacı'ndayız... Arkamızda Altunizade, önümüzde tramvay caddesi, tramvay caddesini arkamıza almalıyız... Yürümeliyiz daha... Kuşdili çok daha aşağıya düşüyor... Bir yokuş ineceğiz... Fakat sen niye durdun... Arkada kaldın...

MELEK: Ne manzara... ne manzara!.. Şurada beş dakika otursak!.. Çok hoşuma gitti... Kaç yıldır gelmemiştim... Ohh sanki

başımın üstünden bir rüzgâr esiyor... önce hafif, hafif... sonra hızlı hızlı... (*Kendi kendine konuşur.*) Ne kadar harap olmuş her şey, değişmiş... Buralarda kimse kalmamış... Herkes gitmiş, ne تنها bir yer... (*Birden heyecanla:*) Orada bir karartı var... Aaa... aaa Ziya Bey... evet o... Acaba beni mi arıyor... İşte o da geliyor...

NIVART: Yoo... o gidiyor... Bizi aradı, bulamadı... Korkma...

MELEK: Evet, gidiyor... İşte o da gitti... Güle güle, Ziya Bey... Güle güleeee... (*Yatağa doğru el sallar.*) Duymadı...

NIVART: İşte biz de kalkıyoruz... Şimdi ben senin koluna giriyorum... İşte epeyce yürüdük... gittik... gittik... (*Gelir gene sofraya otururlar.*)

MELEK: Acaba nereye geldik, bir sorsana. (*Gülerler.*)

NIVART: Deli misin, zaten herkes bizi merak ediyor, sağına soluna bakayım deme... Koluma iyice yapış, doğru karşıya geçeceğiz... Gülme, şimdi gülmenin sırası mı!..

MELEK: Merak etme, koluna sıkı sıkı yapıştım seni bırakmam... Hani bana gülme demiştin, sen niye gülüyorsun?

NIVART: Beni erkek, seni kadın sanıyorlar. Ona bakıyorlar...

MELEK: Bakarlarsa baksınlar... Sen erkek, ben kadın değil miyiz?

NIVART (*albümde bir resim gösterir*): Bak, ben erkek, sen kadınsın... Seninle yeni tanışmışız, sana kur yapıyorum... Güzel bir gün geçirmeye gidiyoruz... Ben Kavalye, sen Dam... Dans edeceğiz, sonra da ağaçların altına uzanıp yatacağız. Yemeklerimizi de gene o ağaçların altında yiyeceğiz...

MELEK: Şimdi önümüzden bir tramvay geçiyor... çan... çan... duruyoruz...

NIVART: Tramvay geçti, yürüyoruz...

MELEK: Bir tane daha... bir tane daha... Kuzum, bu kadar kalabalık nereye gidiyor böyle? (*Melek de eğilir, resme bakar.*)

NIVART: Kısıklı Gazinosu'na. El sallasana...

MELEK: Hadi hadi, iyi eğlenceler... İşte geçip gittiler. (*El sallar.*) Sen de sallasana, bir daha nereden göreceğiz!..

NIVART: Güle güle... güle güle... İşte gittiler, geçtiler... Tramvayların arkası kesildi... Biz de karşıya geçmeliyiz... İşte karşıya geçtik...

MELEK: Arkamıza biri takıldı. (*Bir resim gösterir:*) Bak, işte bu...

NIVART: Birazdan yanımıza gelecek... Dur... şimdi bakma... Ben sana, "Bak," deyince bak.

MELEK: Merak etme, bakmıyorum...

NIVART: Şimdi arkana bak, geliyor mu?

MELEK: Geliyor...

NIVART: Şimdi yokuş aşağı iniyoruz, hızlandık, koşuyoruz...

MELEK: O da bizimle koşuyor...

NIVART: Şimdi ağırlaştık...

MELEK: O da ağırlaştı...

NIVART: Şimdi duruyoruz, ayakkabımızın bağını bağlıyoruz...

MELEK: O da...

NIVART: Bekliyoruz...

MELEK: O da bekliyor... Adını biliyor muyuz?

NIVART: Onun adını unuttum da, ne tuhaf, bu resimleri çeken Fotoğrafçı'nın adı aklımda...

MELEK: Fotoğrafçı sonra, şimdi değil, en sonunda... Önce Avukat'la tanışıyoruz... Pabuçlarımızı bağladığımız zaman yanımıza yaklaşıyor... Dikkat et, yanımıza geliyor...

NIVART: Ne diyor?

MELEK (*kalkar oynar*): "Öyle nereye, çifte kumrular?"

NIVART: Biz ne cevap veriyoruz?

MELEK (*cilveli*): Eğlenmeye, Kuşdili Çayırı'na...

NIVART (*Avukat'ın taklidini yapar*): "Ben de oraya gidiyorum, beni de aranızla almaz mısınız?"

MELEK: "Neşeli kuşlar, çifte bülbüller, beni de alın, ne olur!" Kartvizitini çıkarıp veriyor adı üstünde yazılı... Tamam... hatırladım... Muhittin Bey...

NIVART: Peki ne cevap veriyorduk Muhittin Bey'e, onu da söyle!

MELEK: "Biz erkekleri atlattık da, buraya geldik," diyoruz. Ne diyor Muhittin Bey o zaman bize, hatırla bakalım... (*Kahkahalar atar.*)

NIVART: Hatırlamaz olur muyum! Çok komikti... "İki güle bir bülbül düşer... Ben de sizin bülbülünüz olayım!"

MELEK: Karga... karga... Hatırıma geldikçe çok gülüyorum, sen ne cevap vermiştin: "İki güle bir karga!" (*Kahkahalarla güler.*) Haa... haaa... haaa...

NIVART: Hevesini, neşeni azıcık da Kuşdili'ne sakla... İşte, Fotoğrafçı da geliyor... Geldiii, o da bize katıldı... Şimdi dört kişi olduk... "İki karga iki bülbül"... Bak, ne diyor bize Fotoğrafçı!

MELEK: Ne diyor?

NIVART: "Böyle Dam Kavalie bir pozunuzu alabilir miyim?"

MELEK: Hay haay, Fotoğrafçı Bey. *(Taklitli eğilmeler.)*

NIVART: Asıl pozlar Kuşdili Çayırı'nda. *(Melek'i kolundan çeker resimleri gösterir, bakarlar.)*

MELEK: Kuşdili Çayırı'na geldik.

NIVART: Sepetler açılsın... Yallah...

MELEK: 49'luk nerede?

NIVART: Sepetin dibine bak.

MELEK: Sahibinin Sesi gramofon kurulsun.

NIVART: Dans başlasın... "Bu dansı bana lütfeder misiniz, küçük hanım?" *(Avukat'ı taklit eder.)*

MELEK: Biz kız kıza ediyoruz.

NIVART: "Burada kız kıza dans etmek yasaktır."

MELEK: "Burası umumi eğlence yeridir, Avukat Beyefendi... Her istediği ile dans etmek de serbesttir..."

NIVART: Fotoğrafçı, neredesin?

MELEK: Gel. *(Sözde Fotoğrafçı'ya el eder.)*

NIVART: Bir poz, Dam Kavalie pozumuzu al. *(Dans ederler.)*

MELEK: Bir poz salıncakta sallanırken. *(Nivart Melek'i omuzlarından sallar.)*

NIVART: Bir poz dereye ayaklarımızı sokarken. *(Oynarlar.)*

MELEK: Bir poz da yemek yerken, çatalı ağzımıza götürürken. *(Oynarlar.)*

NIVART: Şimdi sarılın, elinizi Dam'ınızın omuzuna koyun, siz de Kavalie'nize bakın, olmadı, bir daha bakın. Gülün, gülün. Sallanmayın, en güzel pozunuzu çekiyorum, birbirinize biraz daha yakın... biraz daha... tamam oldu. *(Sarılırlar, poz verirler ve bir süre ayrılmadan konuşurlar birbirlerinin kollarında.)*

MELEK: Şimdi aklıma ne geliyor biliyor musun?.. Ziya Bey yataktan kalkıp da bizi bu halde görürse bize ne der! *(Ayrılırlar.)*

NIVART: Benim de aklıma ne geliyor biliyor musun? Yataktan kalkıp da üstüme saldırsa ben ne yaparım! *(Yatağa bakar.)*

MELEK (*önce şakacı*): Böyle bir şey hiç oldu mu?

NIVART (*ciddi*): Üstünde durmayalım!..

MELEK: Doğru söyle... "Üstünde durmayalım!" dedin. "Üstünde durmayalım!" ne demek?.. Yoksa Ziya Bey'den, öyle bir şeyden şüphelen mi var?..

NIVART: Nereden anladın?

MELEK (*hafif sinirlenir*): Bir kere Ziya Bey'i sana bakarken görmüştüm, o bakışını hiç beğenmemiştim.

NIVART: Ne zaman bu?

MELEK: Çok eskiden.

NIVART: Olsun... Bunu o vakit bana niye söylemedin?

MELEK (*sitemli*): O vakit sen de saklamıştın, söylememiştin, unutma daha şimdi söylüyorsun...

NIVART: O zaman Ziya Bey vardı. (*Yatağa bakar.*)

MELEK: Şimdi Ziya Bey yok, yani bunu demek istiyorsun, değil mi?

NIVART (*ciddi*): Bu senin düşüncen, unutma...

MELEK: Şimdi Ziya Bey öldü mü demek istiyorsun? Öyle mi?

NIVART: Buna sen karar ver.

MELEK (*sinirli*): Karar verdim. Ziya Bey yok tabii. (*Derin bir soluk alır, rahatlar.*) Artık seninle açıkça konuşabiliriz, kavga da etmeyiz, değil mi? (*Yalvarır gibi.*)

NIVART (*yumuşar*): Pekâlâ, pekâlâ, nasıl olsa senin istediğin olacak... Ziya Bey'le aramızda geçeni sana kaç kere söylemek istemişimdir, kaç kere durup dururken, "Acaba bu işi nasıl anlatsam, acaba nasıl açsam?" diye aklımdan geçirmişimdir de, gene de anlatamamışım.

(*Ziya Bey yüksek sesle inler, Melek'le Nivart dönüp Ziya Bey'e bakarlar, kısa bir sessizlik.*)

MELEK: Anlat... anlat... aldırma...

ZİYA BEY'İN SESİ: Ahhh!.. (*Tekrar Ziya Bey'e bakarlar, gene kısa bir sessizlik.*)

NIVART: Korkuyorum... (*Karyolaya bakar.*) Anlatamayacağım...

MELEK: Anlat canım, sen ona bakma... Ben sanki onun ne mal olduğunu bilmiyor muyum! (*Durur.*) Sen çocuktun... Bir kere

oyarken bizim bahçenin duvarından düşmüştün... Ziya Bey seni kucağına almaya kalkıp, "İki yanacıktan da..." "İki yanacıktan da..." diye öpmüştü... Daha o zaman anlamıştım...

NIVART (*şımarır*): Ben o zaman kaç yaşındaydım?

MELEK: Altı yaşındaydın... Bahçede kedilerin peşindeydin... Ziya Bey Amca'nla sana o zaman "Karpuz" derdik... Biliyor musun, sana neden karpuz derdik?

NIVART: Bilmiyorum, anlatsana... anlat... Zaten o zaman ben de Ziya Bey Amca'yı çok severdim...

MELEK (*oldukça içten gelerek anlatır*): O da seni severdi... Bir gün, hiç unutmam, seni şu karşiki minderin üstüne yatırmıştık, annen gene seni bize bırakmıştı... Ziya Bey de gene her zamanki gibi hasta, yatakta yatıyor, ben de yerde hamur açıyorum... Bir ara bir gürültü oldu. Ben farkında değilim, seni minderden düştü zannettim... Baktım çocuk, yani sen, uyuyor... Gürültü nereden geldi dememe kalmadı ki, arkama döndüm, Ziya Bey... evet, Ziya Bey... belden aşağısı çıplak... "Çabuk yatağına yat, üşürsün," dedim Ziya Bey'e... Meğer altını bir güzel doldurduktan sonra, bana haber verme, sen çamaşırlarını çıkart at, sonra da hiçbir şey olmamış gibi yataktan kalk, çırlıçıplak dolaş... Hadi, ben bu tarafta sular ısıt, kaynat, tut, Ziya Bey'i yıka... Ben burada Ziya Bey'i yıkayınca kadar, öbür tarafta, bu sefer sen... Bir ara, "Hanım, hanım," dedi Ziya Bey, "karpuzun suyu aktı, karpuzun suyu aktı!" Seni gösterdi... Meğer sen de bir güzel Ziya Bey Amca'dan özenip minderi ıslatmamış mısın!.. İşte, o günden sonra senin adın "Karpuz" (*Bağırır*): Karpuz... Karpuuz... (*Şımartır onu*.)

NIVART (*neşe içinde bir çocuk havasına bürünürek Ziya Bey'in karyolasına koşar*): Ah zavallı Ziya Bey Amcacığım... Amcacığım... Bak, kim geldi! Beni özledin mi!.. Kim geldi!.. Ben geldim... Karpuz... Karpuz... Karpuz geldi... (*Sözde hıçkırıyormuş gibi yalandan Melek'e dönerek*.) Hayır... hayır... Ziya Bey Amca cevap vermiyor...

MELEK (*Ziya Bey'in karyolasına koşar, hınçla*): Hani Karpuz'u severdin... Hani Karpuz'u severdin... (*Kinli*.) Ziya Bey cevap versene bakiim... (*Nivart'a dönerek sinirli başını sallar*.) Hayır...

cevap vermek istemiyor... Nasıl, ondan şüphelenmekte haklıyım değil mi! Ne çok bilmiştir o!.. Gene mahsus ölmüş gibi yatıyor... Akli sıra bizi kandırıyor... (*Gittikçe sinirlenerek:*) Sen onu bilmezsin, o nedir o!.. Anlat sana ne yaptın, anlat!.. Bak ben sana anlattım, sen de bana anlat!..

(*Ziya Bey acı çekercesine inler sanki, Nivart'a "anlatma" demek istercesine yalvarıp iniyor gibidir... Kısa bir sessizlik.*)

MELEK: Bak hâlâ onu dinliyorsun, onu dinleme... Söyle hadi, ne yaptın sana?

NIVART: Söyleyeyim mi, Ziya Bey? (*Şuhlaşarak, cesaretlenerek Ziya Bey'e bakar.*)

MELEK: Söyle... söyle... söyle... (*Sabırsızlanır.*)

NIVART: Bilirsin, bahçedeki incirin altında hani... (*Ziya Bey'e:*) Söyleyeyim mi?

MELEK: Ziya Bey bahçedeki incirin altında hani... (*Ziya Bey'e:*) Söylesin mi onu? (*Bir Ziya Bey'e, bir Nivart'a bakarak haince:*) Söyle, hepsini söyle, yalvarmalarına kulak asma onun sen, onu bir de yalnızken görsen, ne böbürleniyor, ne atıp tutuyor!.. Yok, kimseyi beğenmezmiş!.. Yok, kimsede gözü yokmuş!.. Yok, kadınlar ona bakmazlarmış!.. Yok, o ne yaptığını iyi bilirmiş!..

NIVART (*Ziya Bey'e yaklaşır kaçarak şuhça davranır*): Hatırladın mı?

MELEK (*Nivart'ı taklit ederek*): Beni hatırladın mı?

NIVART: Ya beni? (*Ayrı ayrı birçok kadınlarmışçasına Ziya Bey'e yaklaşır kaçarak, Ziya Bey'e işkence ederler: Ziya Bey homurdanır, inlemeleri sıklaştı, acılı bir sese dönüşür... Kadınlar onun inlemelerine önem vermeyerek oyunlarına devam eder, işkenceyi sürdürürler.*)

MELEK: Ya beni?..

NIVART: Bir akşam evde sen yoktun... (*Melek'e anlatır.*)

MELEK: Bu da başka mı?

NIVART: Evet, evde bir ben vardım, bir de Ziya Bey... Ben şuradayım, (*gelir odanın ortasında bir yeri işaret eder, orada durur*) şu camı siliyorum, içimde bir sıkıntı, nasıl bir sıkıntı, o sıkıntıyı sana şimdi tarif edemem, elimde bir cam bezi

var, (oyunayarak canlandırır) Şu cam bezi sanki bez değil... nasıl bir kuvvet onda... bir erkek eli sanki beni pencerenin kenarından aşağıya doğru çekiyor... yarı belimden aşağıya doğru sarkıyorum... ekiyor... ekiyor... sanki ikiye ayrılıyormuŐım gibi bir his... sanki altımda beyaz bir çarşaf gerilmiş ve ben gözlerim kapalı bu çarŐafın içine düŐüyorum... ama düŐmüyorum... bezi elimden bir fırlatsam kurtulacağım... fakat kurtulamıyorum... elimden atamıyorum... daha doğrusu o beni yakalamıŐı bırakmıyor... Böyle zamanlarda insan elindekini atamazmıŐı.

MELEK (heyecanla): Ziya Bey nerede?.. Ziya Bey nerede?..

NIVART: Dur bir dakika canım, heyecanlanma, anlatacağım... İşte o sırada bir ses, "Nıvartcığım, Nıvart!" diyor... Bu sesi duymamla cam bezinin de elimden düŐmesi bir oluyor... Ayılıyorum, gözlerimi açıyorum... Meğer bu sıkıntı Ziya Bey'in sıkıntısıymıŐı... Arkamı dönmemle Ziya Bey'i görüyorum... Arkamda duruyormuŐı...

MELEK: Aaaa! Ziya Bey önceden sana haber vermiŐı... sonra... sonra...

NIVART: Elimden cam bezini attıktan sonra pervazı tutarak pencereden iniyorum... Tamamen ayılmışım... Şaşkın Şaşkın Ziya Bey'e bakıyorum... O hep orada, senin durduğun yerde, karŐımda sallanarak yüzüme bakıyor... Felçli, ağzı çarpılmış, gözleri de bir tuhaf bakıyor... Bakalım, ben ne yapacağım diye beni bekliyor...

MELEK (bilgi bir tavırla): Seni deniyor... Böyle zamanlarda hiç yerinden kımıldamayacaksın, kurt bile saldırsa konuşmayacaksın, ta gözünün içine bakacaksın...

NIVART: Evet, kımıldamıyorum, gözünün içine bakıyorum... O da duruyor... Bakıyor... Bakıyor ki ben hiç kımıldamıyorum, o zaman ayağını sürüyerek geldiği gibi gidiyor, karyolasına çıkarak yatıyor...

MELEK: Tabii, gözünün içine bakacaksın... O zaman geldiği gibi gider...

NIVART: Karyolasına çıkıp yatıyor; ben...

MELEK (sözünü keser): Karyola sıkıntıdır.

NIVART: Hem sıkıntı, hem korku... Biraz sonra bir gürültü olu-

yor... Kedi sanıyorum... Bir de bakıyorum ki Ziya Bey... Tepsiyi devirmiş...

MELEK (*heyecanla*): Gözünün içine bak...

NIVART: Yatağından gene kalkmış gelmiyor mu!..

MELEK: Bu sefer kalkamaz...

(*Ziya Bey bir şeyler söyler ağzının içinde lafları anlaşılmaz, anlatılanlara itiraz etmek ister gibidir.*)

NIVART: Kalkar... dinle... hem de belden aşağısı çıplak... Her tarafı meydanda...

MELEK (*bağırarak*): Gördün mü?

NIVART: Evet.

MELEK: Mutlaka biri ölür.

NIVART: En sevdiğine görünür.

MELEK: Sonunu anlat, sonunu!..

NIVART: Sonunu benden isteme... sonunu anlatamayacağım... çok fena...

MELEK: Ben de babamı görmüştüm.

NIVART: Çıplak mı?

MELEK: Evet, iki gün sonra öldü... Sonunu anlat!

ZİYA BEY'İN SESİ (*inilti, protesto çığlıkları, ağlama, homurdanma.*)

NIVART (*kararlı bir sesle*): Bir adımda yanıma geldi... Yılan gibi, çıyan gibi bir şey... Yarı insan, yarı ejderha... (*Heyecanla:*) Saçlarıma elini uzattı... Ağzından ateşler fışkırıyor, hızlı hızlı soluyor... Saçlarımı okşamaya başladı...

(*İki kadın bu düşsel durumu yaşadıkça heyecanlanırlar. Melek'in baştaki savunma sözlerinin yerini, Nivart'ı cinsel duruma itme sözleri alır. Kendisinin de bu duruma katılma isteği belirir.*)

MELEK: Gözünün içine bak! (*Heyecanla bağırır:*) Gözünün içine bak!

NIVART: Gözü kan çanağı... "Hadi benim ol!" dedi. (*O ânu yaşamaya başlar.*)

MELEK: Duuuur...

NIVART: Hemen şu minderin üstüne fırladım, şu yere düşen

tepsiyi de kalkan gibi elime aldım... Bir üstüme atlasa, fırlatacağım...

MELEK (*bağırır*): Gözünün içine bak, korkma!.. Dosdoğru gözünün içine!.. Korkma!..

NIVART: Kartal kanatlı yılan gibi bir şey üstüme doğru geldi.

MELEK (*çığlık çığlığa bağırır*): Eğil, saklan, dur saklanma... dur... dur...

NIVART: Eteklerime yapıştı, beni aşağıya çekti, yere düşürdü...

MELEK: Ne yapıyorsun! (*Bağırır*.) Bağırsana... koş... durma... dur... dur...

NIVART: Ne yapabiliyordum!.. Beni düşürdü, saçımı başımı çekti!.. ay!.. aman!.. aman!..

MELEK: Sonra... sonra...

NIVART: Ayy!.. ayyy!.. (*Çığlıklar*.) Üstüme saldırıyor!.. Üstüme saldırıyooor!.. Amaaan!.. (*Çığlıklar*.) Koca kanatlı, ejder ağızlı canavar...

MELEK: Aaay!.. aaay!.. (*Çığlıklar*.) Amaann!.. (*Çığlıklar*.) Kaaaç!.. kaaç!.. kaç diyorum!..

NIVART (*çığlıklar*.)

MELEK (*çığlıklar*.)

(*Ziya Bey öksürmeye başlar, yüksek sesle öksürür.*)

NIVART (*bağırarak*): Hemen ayağa kalktım, baktım hâlâ soluyor. Yerinden kalkıp bana tekrar yaklaştı, yeltendi. Ben sokak kapısına doğruldum, fakat bana yetişt, kolumdan tutarak, "Dur, nereye gidiyorsun gitme!" dedi. Canavara şöyle bir baktım, ağzından hâlâ ateşler saçıyor. "Gitme kal, sana para veririm, istersen sana bu evi de veririm!" İşte o zaman şöyle bir silkindim, "Hoşt köpek!" diye bağırdım, o saldırdı, ben kaçtım. O üstüme saldırdıkça ben, hem odanın içinde koşmaya başladım, hem de bir yandan arkama bakıp bu sefer "Hoooşt!.. Hoooşt!.. Hoooşt!.." diye bağırdım. "Hoooşt köpek!.."

MELEK (*bağırmaya başlar*): Neeey, demek bu evi ona verdin!.. Demek bu evi ona verdin, haaa!.. Ben de sana kırk yıl baktım!.. Allem ettin kallem ettin paraları da kızına verdin... (*Yüksek*

sesle a lar:) Aynanın önündeki çatlak kâseyi de a abeyine verdin... Namussuz adam!.. Sana o paraları zor yediririm ben!.. Sen o evi zor yersin!.. Ziya Bey, sen bu evi zor yersin!.. Bu evi kızın da zor yer!.. Ben  imdi sana gösteririm!.. *(Melek çıldırır, iki elinin yumruklarını Ziya Bey'e doğru sallayarak karyolanın önüne gelir.)* Ziya Bey, sen o paraları zor yersin!..

NIVART *(Melek'e fısıldar)*: Sözde bütün paralarını sana vermiş!.. MELEK: Neee! Bunu da mı o söyledi? Yeter... yeter... anlatma!.. Bu adam seni de ayarttı!.. Bu adam senin de a zından girdi, burundan  ıktı!.. Seni de kandırdı!.. Onu hemen mezara göndermeli, hemen  ld rmeli!.. *(Gittikçe şiddetle ba ırır:)* Ziya Bey'e  l m!.. Yalancılara  l m!.. Miras kaçıranlara  l m!.. Hainlere  l m!..

(Ziya Bey anlaşılmayan bazı küfürler ve laflar savurur.)

NIVART *(korkuyla Melek'i yatı tırmaya çalışır)*: Dur, ne yapıyorsun!.. Sonra bizi yakalarlar...

MELEK *(durulur, nefes nefese)*: Onu önce biz yakalamalıyız...

NIVART: Suuss, böyle şeyler gizli olur bilirsin. *(Melek'i tutup odanın bir k  sesine doğru iter, Ziya Bey'i g zetlerler.)*

MELEK: Dur... dur... Ben ne yapacağımı biliyorum... Ona göstereceğim...

NIVART: Bakıyor... Burada bizi görüyor. *(Melek'i odanın başka bir yerine götürür.)*

MELEK: Dur, dinle... Onu ba layaca ız... "Hop" deyince atla, yakalayalım...

NIVART: Tamam... Burası iyi...

MELEK: Hop... Hop...

NIVART *(Ziya Bey'in yatağına ko ar ve onu tutar)*:  şte onu yakaladım...

MELEK: Sıkı tut...

NIVART: Kımıldııyor...

(Ziya Bey k f r ms  bir şeyler homurdanır.)

MELEK: Ben sana demedim mi tehlikelidir diye!..

NIVART (*tekrar atılır*): Gene yakalarım...

MELEK: Ne yapıyor?

NIVART (*fısıldayarak*): Kalkmak istiyor...

MELEK (*koşar*): En iyisi onu bağlayalım, kalkmasın... (*O da tutar.*)

NIVART: Ben bağlayamam, korkarım... İşte ben ellerini tutuyorum, sen bağla...

MELEK: Ben korkmam... Bağlarım... (*Bağlar.*)

NIVART: Gözlerini de bağla... Bakmasın... O baktıkça fena olurum...

MELEK: İşte gözlerini de bağladım sımsıkı, her tarafı sağlam oldu.

NIVART: Ohh, artık bana bakamaz!..

MELEK: Kımıldayamaz da... Ayağa kalksın da göreyim şimdi!...

NIVART: Aaa, şuna bak, sanki yüzünün bütün ince çizgileri kaybolmuş, birden elli yaş gençleşmiş buradan bakınca... Ne mutlu, nerdeyse gülüyor... (*Karyolanın başucundan bakar, sonra sevinçle ayakucuna koşar, oradan inceler.*) Çok tuhaf, buradan bakınca, kızgın, hayret, kaşları çatık şimdi, a kime kızıyor?..

MELEK (*alaylı*): Meleklerle kızıyor... Onun derdi meleklerle... Sözde her dakika melekleri görüyormuş... (*Kahkaha ile güler.*) Melekler onun omuzuna konuyorlarmış, onu yıkıyorlarmış, tatlı sesle kandırıyorlarmış, "Seni cennete götürelim, bizimle gel!" diyorlarmış. (*Gülerler.*) Yakasını bırakmıyorlarmış, hepsinin de beyaz şeffaf kanatları varmış, bu kanatlar o kadar şeffafmış ki, efendim, içinden karşısı görünüyormuş... Tıpkı bir ölünün yüzüne vuran ışık gibi... "Onlarla gitmeyeceğim!" diyor, "Ben aptal değilim!" diyor, "Beni bu karyoladan indiremezler!" diyor. (*Ciddileşir.*) Delirmiş, aklını meleklerle bozmuş... (*Heyecanla.*) Geçenlerde bir gece vakti, yeni, beyaz elbise üstümden çatır çatır aldı, yırttı paramparça etti, beni de sokak kapısının önüne koydu, bohçamı da arkamdan fırlattı...

NIVART: Hangi elbiseni yırttı? (*Kıskançlıkla.*) Yeni beyaz elbisen mi var senin?

MELEK (*telaşla düzeltir*): Aman hep o elbise canım, onu liğme liğme etti, "Senin kanatlarını koparayım da gör!" dedi... Beni melek sanıyor... Artık çok tehlikeli olmaya başladı... (*Birden*

paniğe kapılarak mantosunu alır giymeye çalışır. Bir gün bile duramayacağım, ben bu evden gidiyorum...

NIVART: Dur, ben gideyim, sen kal... Ne de olsa onun karısısın...
(*Melek'i kolundan çeker, durdurur.*)

MELEK: Asıl sen kal, ben gideyim... Sana bir şey yapmaz...

NIVART: Ne demek istiyorsun? Ziya Bey benim neyim oluyor!..
Alt tarafı bu evde olsam olsam ne olabilirim ki!..

MELEK: Böyle söyleme, üzülürüm! Biliyorum, ikimiz de hiçbir şey olamayız, ikimiz de bir şey değiliz... Ama sen beni burada yalnız bırakıyorsun... Ben yalnız başıma kalırsam ne yaparım, hiçbir şey yapamam...

NIVART: Bize yardım edecek hiç kimse yok, doğru söylüyorsun, biz her zaman yalnızız... Herkesten ayrı düşüncelerdeyiz... Oysa dünya her gün değişiyor, bize kala kala ne kalıyor, hiç belli değil...

MELEK: Biz ne düşünsek boş... Bana göre cemiyette her şey önceden tertiplidir, en iyisi insan birbirinden ayrılmalımı, kuvvet kazanmalı, (*yalvararak*) ne olursun beni yalnız bırakma, senden ayrılmak istemiyorum...

NIVART (*düşünceli*): Ne diyeyim!.. Fakat ne yapsak ayrılacağız...
Başka bir çare biliyor musun? (*Düşünür.*)

MELEK: Güç bir mevzu, bir çare bulmalı, bence en mühimi ayrılmalımı...

NIVART (*birden hatırlar*): Aaa, saat üçte Kuşdili Çayırı'na davetliyim, biletim var, sünnet düğününde bulunmalıyım...

MELEK (*umutla, sevinçle*): Ben de geleyim mi?

NIVART (*neşeli*): Aaa elbette...

MELEK (*acıklı*): Benim biletim yok, biletsiz girebilir miyim?

NIVART (*durur, düşünür*): Evet, bu mesele mühim, fakat bir şey yaparız... İki saat sonra gel, (*fısıltı ile*) ben seni bahriyeli kıyafetinde arka kapıda beklerim.

MELEK: Yalnız kimseye haber verme... Ne olur ne olmaz!..

NIVART: Hiç haber verir miyim! Bu iş gizli olmalı...

MELEK: Sadece Avukat'a haber ver, istersen. Fotoğrafçı'yı da getirsin.

NIVART: Merak etme, haber veririm, unutmam. (*El sallar:*) Allahısmarladık... Bir dakika, sen ne giyeceksin?

MELEK (yüzüne korkunç bir ifade vererek): Ben... melek kıyafeti giyeceğim, şaşırma...

NIVART: Geç kalma, Allahaismarladık. (Çıkar, Melek el sallar.)

MELEK: Şimdi başlıyoruz, Ziya Bey...

(Yüzündeki korkunç ifade gittikçe büyür, başını Ziya Bey'e çevirir, kindar bakışlarla Ziya Bey'e bakmaya başlar. Işıklar yavaş yavaş kararırken, yere eğildiğini, gene garip bir biçimde bir şeyler aradığını görürüz. Perde inmeden Melek ortaya "melek" kıyafetinde çıkar. Kanatlar ürktücü ve kendi diktiği kanısını uyandıracak basitlikte olmalı, uçurtmalara veya eski model uçakların kanatlarına benzemelidir. Melek kanatlarını bir iki kere çırttıktan sonra dönüp Ziya Bey'in çevresini dolandır, bu sırada etkiyi artırmak için vantilatör veya bir pervanenin çıkarttığı sesler kullanılabilir. Ziya Bey yüksek sesle ağlamaya, inlemeye başlar. Sesler, Melek, Ziya Bey'in karyolasına yırtıcı bir kuş gibi hamleler edip saldırdığında, gittikçe keskinleşerek, odanın içinde ıslık ve fırtına ölçülerine varır. Melek'in Ziya Bey'in karyolasıyla boğuşması sırasında odanın perdelerinin uçtuğu görülür. Bu sahnede Melek'in Ziya Bey'in canını almaya gelen "Melek" olduğu vurgulanmalı, her şey, Melek Hanım'ın Ziya Bey'in Azrail'i olduğuna göre düşünülmelidir.)

İKİNCİ PERDENİN SONU

ÜÇÜNCÜ PERDE

(Oda boştur, kapı vurulur, Melek ortaya çıkar.)

MELEK *(kapıyı açmadan sorar)*: Kim o?

BİR SES: Taşçı Hayri.

MELEK *(alaylı)*: Kim?.. Kim?..

BİR SES: Mezar Taşçı...

MELEK *(yerinden kımlıdamaz)*: Ben Fotoğrafçı'yı bekliyorum, sünnet düğününe gideceğiz.

MEZAR TAŞÇI: Bir dakika kapıyı açar mısınız?

MELEK *(ses çıkarmaz.)*

MEZAR TAŞÇI: On lira istemiştiniz, onu getirdim.

MELEK: Buyurun. *(Sevinçle koşarak kapıyı açar. Mezar Taşçı bir an kapının önünde durur, beyaz bir görüntüdür. Ceketinin cebinden keskinin ucu görünür... Her tarafı beyaz mermer tozuna bulanmıştır, heykele benzer.)*

MEZAR TAŞÇI *(kapının eşiğinde hareketsiz durur)*: Bir dakika içeri girebilir miyim?

MELEK *(geri çekilerek yol gösterir)*: Rica ederim... Buyurun... Buyurun...

MEZAR TAŞÇI *(on lira uzatır)*: Buyurun, size iki günlük borç on lira.

MELEK *(hızla parayı alır, göğsüne saklar)*: Teşekkür ederim.

MEZAR TAŞÇI: İsterseniz daha fazla vereyim.

MELEK: Yok, bu kadar yeter, zaten size çok borçlandım...

MEZAR TAŞÇI (*alaylı*): Daha fazla borçlanabilirsiniz, dikkat edin...

MELEK: Borçlanmak istemem dedim ya! (*Sinirli*): İsterseniz bu mevzuu bırakalım.

MEZAR TAŞÇI: Konuyu değiştirebiliriz. (*İçeri girer, iskemleye doğru yürür.*) Bir dakika şuraya oturabilir miyim?

MELEK: Aa tabii. Yalnız bir dakika, fazla değil, çünkü ben de hemen çıkmak üzereyim... Sünnet düğününe davetliyim... Ama yiyecekleri de beraber götürüyorum.

(*Melek odanın içinde oradan oraya seyirtir, götürdüklerini gösterir.*)

MEZAR TAŞÇI (*Melek'in gösterdiği yerlere bakar, Melek'in gösterdiği eşyalar yoktur.*) Yaa, hayretle sizi dinliyorum...

MELEK: Niye hayret ediyorsunuz... Bakın şu sepetlere... Bu sepette çatal, bıçak, elbezi var, şunda, şu büyücek sepette en mühim şeyler çaydanlık, kaminota, sofrta örtüleri, şeker... Tabii isteyene çay, isteyene kahve... Fincanlar nerede? Galiba onlar da şu bavul gibi çantanın içinde olacak... Gramofon, aman gramofon!.. Neredesin Sahibinin Sesi?.. Tamam burada, unut saydım mahvolurdum. Bunlar hasır ve kilim, yere uzanacağız, yemekten sonra istirahat... Salıncak ipi, salıncak sallanacağız... Aman bu denk çok ağır nasıl taşıyacağız!.. Tutun bakın, gördünüz mü?.. Başka?.. Başka ne lazım acaba, unuttuğum bir şey olmasın! Ha plaklar... Safiye, Safiye, neredesin? (*Şuh*): Tamam şurada, en dipte... Başka, Denizkızı Eftalya... Nereye kayboldun?.. Ay şaşırdım vallahi! Siz benim yerimde olsanız ne yaparsınız?

MEZAR TAŞÇI: Bari Madam Nivart da geliyor mu?

MELEK: Ne diyeyim, o da geliyor!.. Kimseye bir şey söylemiyoruz... Günlerdir hazırlanıyoruz... Oldukça kalabalığız, siz deyin yirmi kişi, ben diyeyim otuz kişi... Bana sorarsanız, ben buna tam bir çılgınlık diyorum... Tam bir eğlence... Bizi böyle bir arada görseniz şaşırsınız...

MEZAR TAŞÇI: Söylediklerinize inansam ben de sizinle gelirdim.

MELEK: Ne yazık, biz kadın kadına gidiyoruz, aramıza erkek almıyoruz...

MEZAR TAŞÇI: Neden?

MELEK: Niyetimiz kadın kadına eğlenmek de ondan, kadın kadına hayattan bir gün çalmak.

MEZAR TAŞÇI: Anladım, siz, umudunu hiç kaybetmeyen şu iyimser kadınlardan olacaksınız. *(Durur.)* Bense, ben şahsen iyimser değilim, meslek icabı kötü adamın biriyim. *(Üzüntülü bir tavırla iskemleye oturur.)*

MELEK *(şımarık, tiz bir sesle)*: Sözlerinize dikkat edin, tıpkı şair gibi konuşuyorsunuz, sizi biri duysa ne der!..

MEZAR TAŞÇI *(ağır, ciddi)*: Ben şair değilim, mezarcıyım...

MELEK: Püüf, bana göre hava hoş... Bana göre ikisi de bir... Yalnız bir farkla, o da sizin mürekkebiniz beyaz. *(Alaylı)* Ha... ha... haa...

MEZAR TAŞÇI *(güler, gururlu)*: Biz beyaz mürekkep kullanırız ama yazılarımız siyah çıkar.

MELEK: Ooo, bu ne terakki! Bakıyorum, siz adamakıllı ilerlemişsiniz. *(Durur, öfke ile:)* Fakat ne zamandan beri... Mezarlık edebiyatı yeter! *(Ayağını yere vurur.)* Biraz da başka şeylerden konuşalım. *(Durur.)* Mesela, paranız var mı?

MEZAR TAŞÇI *(ayağa fırlar, elini cebine atar)*: Daha ne kadar istiyorsunuz, emredin...

MELEK: Bana yarına kadar bir on lira verebilir misiniz?

MEZAR TAŞÇI: İsterseniz yirmi lira vereyim...

MELEK: On lira yeter. *(Hızla alır, göğsüne kor.)* Şimdi, ben hemen gitmeliyim. *(Kapıya doğru yürür.)*

MEZAR TAŞÇI *(yalvarır gibi, gideceğine inanmaz)*: Ben burada sizi bekleyeceğim.

MELEK: Lütfen yine başlamayın... Siz şimdi gidin, şimdi sizinle çene yarıştıracak vaktim yok, ben çıkıyorum... Fotoğrafçı'yı da beraber götürüyorum. *(Telaşlı, üzüntülü:)* Acaba niye gelmedi?.. İster misiniz oraya gitmiş olsun! Ben de durmuş burada vakit geçiriyorum... Herhalde oraya gitmiş olmalı... Ne dersiniz, oraya gitmiştir değil mi?.. Neyse, şimdi, size güle güle... Halimi görüyorsunuz, bir başka zaman gelirsiniz... *(Kapının önüne kadar geçirerek konuşur.)*

MEZAR TAŞÇI *(çaresiz kapıya doğru yürürken)*: Yarın da uğrırım...

MELEK: Malum... *(Kapının önünde sabırsız:)* Öbür gün de...

MEZAR TAŞÇI *(kurnazca)*: Biraz sonra gelirim...

(Mezar Taşçı kapıyı açar, kapar, çıkmaz ve döner, yeni gelmiş gibi yapar... Melek de onu yeni gelmiş gibi yeniden yalancı bir sevinçle karşılar... Oyunu Melek'in düşü biçiminde yeniden başlatırlar. Böylece çatışmalarını bilinçli bir oyun biçiminde bir süre uzatmış ve gizlemiş olurlar.)

MELEK: Oooo, geldiniz mi?..

MEZAR TAŞÇI *(kollarını iki yana açar, yeni gelmiş gibi)*: Görüyorsunuz ki karşınızdayım...

MELEK *(düş içinde ve mutlu)*: Hangi rüzgârlar attı böyle, nasıl oldu da evimize geldiniz?

MEZAR TAŞÇI: On lira istemiştiniz, onu getirdim. *(Elini cebine uzatır.)*

MELEK: Ben de günahınızı almıştım, sizi unuttunuz sanmıştım...

MEZAR TAŞÇI: Buyurun size tam on lira. *(Sayar.)* İsterseniz bir de siz sayın...

MELEK: Saymaya lüzum yok, teşekkür ederim... Teşekkür ederim... Acaba size borcum ne kadar oldu, hesap yanınızda mı?

MEZAR TAŞÇI: Ne yazık ki yanımda değil, sizin yanınızdadır herhalde sizinkine bakalım.

MELEK *(telaşlanır)*: Hayır benim de yanımda değil, şimdi bakamam, çok uzak bir yerde... *(Durur.)* Hatırlayamıyorum, mesele sizin aklınızdan ne kadar geçiyor?

MEZAR TAŞÇI: Bir dakika düşüneyim...

MELEK: Düşünmeyin canım, şöyle yalandan...

MEZAR TAŞÇI: Anladım, söyle üstünkörü demek istiyorsunuz... Şu anda bir şey söylemek zor... Fakat mademki siz istiyorsunuz, durun bakayım... Bir dakika müsaade edin... *(Kendi kendine bir şeyler mırıldanır, gözlerini havaya diker.)* Ziya Bey'in komaya girdiği tarihi hatırlıyor musunuz?

MELEK *(azarlar)*: Bunu sizin daha iyi bilmeniz lazım, mesleğiniz icabı...

MEZAR TAŞÇI *(saygılı)*: Doğru haklısınız, ama insan bazen mesleğinden bile bıkıyor... Bizim meslek meslek değil, insan

verem olur... (*İçini çeker, üzüntülü başını iki yana sallar.*) Dertli olan bize gelir... Bilhassa hastalar... Dinleye dinleye ben de bıktım... Kimi kaparo verir, sonradan vazgeçer, kimi taşı beğenmez. Bazılarını tanırım, mezarının parasını önceden ödediği halde gelip de bir kere olsun yaptığım mezara bakmaz, merak bile etmezler. (*Durur.*) O kadar para vermişsin, değil mi, gel de bir kere gör, fikrini söyle adam... Hayır... Sokakta karşılaşsak yolunu değiştirir üstelik... Nankör meslek... Baştan ağlaya ağlaya gelirler, sonra adınızı bile anmazlar... Ya korka korka yaklaşan sünepeler... Bre seni ben mi çağırdım, kazık gibi herif, gelmiş bana bilmem neler... Ben seni adam yerine bile koymam be manyak...

MELEK: Kızgınlığınızı dışarıda halledin, yeter artık, benim işim var...

MEZAR TAŞÇI: Peki, kusura bakmayın, kendimi kaybettim... Siz benim yerimde olsaydınız bu adamlarla ne yapardınız? Bir yardımcım olsa, bu işi ona devredeceğim... Yardımcım da yok... Ben tek başıma, şahsen, bu adamlarla başa çıkamıyorum, çünkü bu adamlar kendilerinden ümidi kesmiş...

MELEK: Bırakın şimdi ağız yapmayı, başka zaman yaparsınız, benim işim var...

MEZAR TAŞÇI: Kendinden ümidi kesen, derdi olan bana geliyor, ben doktor değilim ki...

MELEK: Anladık... Hesaba geelim, hesap nedir?

MEZAR TAŞÇI: Şimdi ne ayındayız?

MELEK: Eylül 1931.

MEZAR TAŞÇI: Demek bir yıl oluyor... (*Gözlerini havaya diker, gene hesap yapmaya bir şeyler mırıldanmaya başlar.*) Ziya Bey geçen yıl Eylül ayında komaya girdi.

MELEK: Evet, doğru, ben sizden o gün bir on lira aldım.

MEZAR TAŞÇI: Ziya Bey'e yapılacak mezar hakkında o gün konuştuk.

MELEK: Bırakın şimdi Ziya Bey'in mezarını... Aklınız fikriniz mezarda, mezardan başka laf yok mu?.. Ben paradan bahsediyorum...

MEZAR TAŞÇI: Hayır, efendim, yanlış anlıyorsunuz... Demek istemiştin ki... (*Kekeler.*)

MELEK: Ben sizin ne demek istediğinizi bilirim... Evet, o gün mezarı konuştuk bitti... Tamam, ailenin şerefine uygun, büyük, somaki mermerden, parmaklıkları sarı pirinçten, sağlam bir şey olacak, güzel, âlâ... Her şeyi inceden inceye konuştuk anlaştık... Tamam, siz de işi aldınız... Üst tarafı beklemek artık... Tamam mı?..

MEZAR TAŞÇI: Tamam, efendim, üst tarafı beklemek, bize düşen bu, biz de bir şey demedik... Bugün olmazsa yarın olur... İş iştir, ne zaman olursa bekleriz... Ziya Bey de bizim baba dostumuz, yabancı değil kredisi büyüktür... Bugün benden ne kadar para isterseniz veririm, çünkü onun zevcesisiniz, size olan itimadımız, güvenimiz...

MELEK (*lafını keser*): Çünkü yarın nasıl olsa Ziya Bey'in işini yapar, parasını alırsınız, değil mi efendim?

MEZAR TAŞÇI: Eh... çok şükür... alırsınız... çalışıyoruz...

MELEK: Hem de fazla fazla çıkarırsınız, merak etmeyin...

MEZAR TAŞÇI: Ne yapalım, aile büyük, hem de zengin, yapılacak iş de ona göre...

MELEK: Anladık, anladık, alacağınız sağlam, şimdi biz şu hesabı halledelim, işimizi bitirelim...

MEZAR TAŞÇI: Ziya Bey'in kaç gün komada kaldığını hatırlıyor musunuz?

MELEK: Koma ile uğraşıyorsunuz, komadan ne çıkar! Bırakın şu koma lafını Allahaşkına, sinirlerim bozuluyor...

MEZAR TAŞÇI: Bırakırsak olmaz, oradan hesap edeceğiz...

MELEK: Diyelim ki bir ay komada yattı, bu neyi ifade eder, böyle hesap edemeyiz...

MEZAR TAŞÇI: Benim hesap böyle doğru çıkar...

MELEK: Çıksın. (*Sinirlenmeye başlar.*) Peki bir ay komada yattı, ne olacak?

MEZAR TAŞÇI (*sakin*): Siz o gün benden bir on lira aldınız, sonra... devam edelim...

MELEK (*lafını keser*): Diyelim ki sizin hesabınıza göre Ziya Bey bir ay komada yattı... bu ne ifade eder?.. Bir ay sonra iyileşti kalktı, on gün sonra bir ateş, bir koma daha... Böyle başa çıkamayız...

MEZAR TAŞÇI: Başka türlü nasıl olacak, ben başka hesap bil-

mem!.. Bana göre, *(Kendi kendine parmaklarıyla hesap ederek mırıldanır:)* Teşrinisani yatakta... Kânunusani, Şubat, Mart bir şey yok... Nisan gene yatakta, üç koma, eder geri kalan dört ay...

MELEK: Sizin hesapla bu işi bitiremeyiz, siz yine kulağınızı arkadan göstermeye başladınız.

MEZAR TAŞÇI: O halde buyurun siz hesap edin...

MELEK: Ben hesap bilmem...

MEZAR TAŞÇI: Amma da yaptınız haa...

MELEK: Ben sizden geçen sene iki kere on on aldım, eder yirmi, bu yıl da üç kere on on on, eder otuz, hepsi eder elli, işte bu kadar, beş koma eder, nasıl hoşunuza gitti mi?

MEZAR TAŞÇI: Ya şimdi aldığınız ne oluyor?

MELEK: Aman dediğiniz gibi olsun, hiç unutmazsınız... *(Cilveli:)* Şimdi de bir on lira aldım, eder altmış... Altı koma diyelim, tamam mı?

MEZAR TAŞÇI: Arada aldıklarınızı unutuyorsunuz.

MELEK: Haydi arada da yirmi lira aldım diyelim, eder seksen... Size borcum seksen liradır, sekiz koma eder, tamam mı, sekiz komadan fazla beş para vermem...

MEZAR TAŞÇI: Çok kestiniz Melek Hanımefendi...

MELEK: Haydi, üzülmeyin, on lira daha veririm, bakın, hatırlınız için dokuz koma olsun, hadi on lira daha kazandınız...

MEZAR TAŞÇI: Bu da hesap mı?

MELEK: Bana göre hesap...

MEZAR TAŞÇI: Bana müsaade, ben gidiyorum, yarın devam ederiz... *(Suratı asık.)*

MELEK: Güle güle, yarın gene beklerim...

(Melek hesapta kandırdığından memnun, Mezar Taşçı'yı kapıya kadar geçirir. Mezar Taşçı kapıyı açıp kapar, çıkmış gibi yapar, çıkmaz ve içerde kalır, oyun tekrar ve bu kez daha hızla başlar.)

MELEK: Ooooo, nerelerde kaldınız, sabahtan beri gözlerimiz yollarda...

MEZAR TAŞÇI: Sizi rahatsız etmeyeyim...

MELEK: Bu lafları bırakın, karnınız aç mı?

MEZAR TAŞÇI: Ben yemek memek yemem...

MELEK: Yine başlamayın... (*Cilveli:*) Ben size kahve pişirmeye gidiyorum.

MEZAR TAŞÇI (*Melek'i kolundan yakalar*): Ben kahve içmem...

MELEK: Bırakın beni... Kolumu acıtıyorsunuz... Size muhakkak kahve pişireceğim...

MEZAR TAŞÇI (*öfkelenerek*): İşler kötü... İşler çok fena gidiyor...

MELEK (*kahve yaparak*): Ortada çiçek salgını var diyorlar, doğru mu?.. İşte size iş...

MEZAR TAŞÇI: Biz duymuyoruz da, onlar duyuyorlar...

MELEK (*moral verir*): Sözde, günde yüz kişi ölüyormuş...

MEZAR TAŞÇI: Yalan... yalan söylüyorlar... Bilhassa bugünlerde işler kesat... (*Durur, düşünceli, birden dik dik Ziya Bey'e bakmaya başlar, öfke ile parlar:*) Fakat sizin iş çok uzun sürdü çok... çok...

MELEK: Ne dediniz?

MEZAR TAŞÇI: Sizin iş... sizin iş için konuşuyorum... çok uzun sürdü dedim...

MELEK (*yalvararak ikna etmeye çalışır gibi*): Asla... göreceksiniz... akşama sabaha... belki de birkaç saat...

MEZAR TAŞÇI: Bana öyle gelmiyor, bu iş daha sürer... Ona iyi baktınız mı?

MELEK: Baktım... Sağ taraf hissini kaybetmiş... Sağ taraf ölü...

MEZAR TAŞÇI: Ne zaman baktınız, yalan söylüyorsunuz...

MELEK: Dün baktım...

MEZAR TAŞÇI: Dün bakmış... Hıh... Dün belki öyle idi... Dün başka, bugün değişmiştir... Nereden biliyorsunuz?..

MELEK: Biliyorum... Bugün de baktım, sağ taraf tutmuyor... Sağ taraf tamamen ölü...

MEZAR TAŞÇI: Sağ taraf ölü imiş... Hah... hah... hah... Sol taraf da diri... Sol taraf yaşıyor... Sağ taraf ölü... (*Ciddileşerek:*) İğne batırdınız mı?

MELEK: Ona ne şüphe, her gün batırıyorum!.. İsterseniz siz de deneyin, bakın... (*Masanın üstünü arar, çuvaldız gibi bir iğne uzatır. Mezar Taşçı yüzünü buruşturur, almaz iğneyi.*)

MEZAR TAŞÇI: İstemez, istemez, bakmaya gerek yok, bana göre vakit geçmiş, ama çoktaaan... Ziya Bey çürümüş... çürümüş... fakat sol taraf yaşıyor, sağ taraf diri, bu iş bir tuhaf, acayip,

çok acayip, iş hayatımda ilk defa başıma geliyor!..

MELEK: Tecrübeniz az, tecrübesizsiniz, ben ne yapayım?..

MEZAR TAŞÇI: Tam on yıl oldu... (Bağırarak:) On yıldır bugün git yarın gel... On yıldır komada... sağ taraf, sol taraf, sol taraf, sağ taraf...

MELEK (yumuşar, ikna edici bir sesle): Tıp tarihinde böyle olabiliyor... Bilhassa ihtiyarlarda bazen kalbin atışı hiç belli olmuyor, çok yavaş atabiliyor... Hiç belli olmuyor, bu tarafta umut kalmayan çok ihtiyar biri yaşayabiliyor da, öbür tarafta gençcik biri gidiyor... Bu iş hiç belli değil... Bazen, bakıyorsunuz, nefes alıyor, tabii bu da belli olmuyor... Ölü olduğu halde yaşayanlara çok rastlanıyor...

MEZAR TAŞÇI: Beni kandıramazsınız, bundan sonra beş para borç vermem...

MELEK (şuh): Nasıl olur, daha demin vereyim diyordunuz?..

MEZAR TAŞÇI: Demin öyle ama şimdi demiyorum... (Durur, biraz yumuşar.) Ben de buraya gelirken diyordum ki Melek Hanım şimdi Ziya Bey'in başındadır, başına siyah başörtü bağlayıp ağlamaya başlamıştır, Ziya Bey'in Şişli'deki akrabalarına bir haber salmıştır... Ziya Bey'in baş ucunda bulunması gereken komşuları çağırması, ama onlara haber vermeden önce davranıp, Ziya Bey'in kilitli çekmecesinin anahtarlarını bulup, yükte hafif pahada ağır bazı kıymetli parçaları, bono, alacak gibi senetleri almıştır... Evin gizli anahtarlarını, Ziya Bey'in gümüş nişanlarını, çizmelelerini, kılıçlarını, aynanın önündeki antika kâseyi saklamıştır... Ziya Bey'in eskilerini ortaya çıkarmış, gereğinde faydası dokununca mahallenin fakiri, gece bekçisi, çamaşırcı, dua okuyucusu gibi bazı kişilere taksim etmiştir... Bunlardan bazılarını mutfağa sokmuştur... Doktora haber göndermiş, hocayı çağırtmıştır. (Durur.) Oysa bir de gelip görüyorum ki hiçbir şey olmamış, her şey eskisi gibi, Ziya Bey eskisi gibi hayatta, sen de eskisi gibi kendi keyfindesin...

MELEK (sinirleri bozularak): Ben ne yapayım, benim elimde ne var?..

MEZAR TAŞÇI (birden sertleşir): Bırak bu lafları, sen esasa gel, esası anlat...

MELEK: Esas nedir?

MEZAR TAŞÇI: Üç gün önce, Ziya Bey yataktan kalkmış, pence-reye kadar gitmiş...

MELEK (*telaşla*): Kim söyledi?

MEZAR TAŞÇI: Pencerede görenler var, pencereden dışarı ba-kiyormuş...

MELEK (*bağırarak ölüyü gösterir*): Sözde Nıvart'ın da namusuna tecavüz etmiş... Artık bu kadarına dayanamayacağım... (*Öfke ile ayağını yere vurur.*) Al, al götür onu... götür göm... göm... ne duruyorsun... göm onu da bitsin artık, ben gidiyorum... (*Pal-tosunu kapar.*)

MEZAR TAŞÇI (*Melek'e yalvararak*): Bekleyelim...

MELEK (*öfkesi biraz yatışmış*): Ne faydası olur?

MEZAR TAŞÇI: Olabilir... İnsan hali... (*Ziya Bey'e bakmaya başlar.*)

MELEK: Benim vaktim yok, ben sünnet düğününe gidiyorum...

MEZAR TAŞÇI: Ben beklerim, benim vaktim var... (*O sırada pal-tosunu giyip kapıya yürüyen Melek'i yakalar.*) Yalnız sen elim-den kaçamazsın... (*Gırtlakını sıkarak gibi yapar.*) Paralar nerede?..

MELEK: Ziya Bey'de... (*Eliyle yatağı işaret eder gösterir.*)

MEZAR TAŞÇI: Al onları!..

MELEK: Sen al!.. İşte Ziya Bey'den!.. İşte de bak ne cevap ve-rir!.. Sana bir bağırış bağırır ki sesi karşı mahalleden duyul-lur... Ona o kadar yalvardım, ne olur Ziya Bey, senin bu ka-dar hizmetçiliğini yaptım, benim hiç hakkım yok mu diye günlerce ağladım, kendi fukaralığımı, onun zenginliğini or-taya koyup ayaklarına kapandım, ama bir kuruş bile kopa-ramadım... Bana yirmi beş yıl sonra bir kuruş bile vermedi... Yalvaracağım kadar yalvardım, ağladım, ama kalbini bir tür-lü yumuşatamadım, bana acısa, bana para verse, senden borç almazdım...

MEZAR TAŞÇI: Yok en pahalısından aile kabristanı... yok yaptı-racakmış... yok taşları somaki mermerden olacakmış, parala-rı baba verecekmiş... Kızı vermezse damadından alacakmış... Az kaldı ben de kanacaktım... Yahu sen bu kadar yalanı nasıl uydurdun!.. Biz öyle yalanları çok duyduk... Ama paraları al-madan bir yere gitmem... Söyle paralar nerede?

MELEK: Ziya Bey'de dedik ya!..

MEZAR TAŞÇI: Yalan söylüyorsun, biz zorla almanın da usulünü biliriz... (*Melek'i iter.*)

MELEK: Ölü soyucu, çekil... (*itiştirler.*)

MEZAR TAŞÇI: Paraların yerini söyle, gideceğim...

MELEK: İşte söylüyorum, Ziya Bey'in yatağının altında, haydi git all..

MEZAR TAŞÇI (*birden yumuşar, yalvarır gibi*): Şöyle sen çekiver yatağının altından...

MELEK: Çekeyim de, kalksın, yooook... Otuz beş yıl bekledim, bir o kadar daha bekleyemem, ben gidiyorum, çekil yolumdan...

MEZAR TAŞÇI: Ziya Bey'i burada nasıl yalnız bırakıyorsun?

MELEK: Neden, o her zaman beni evde bekler...

MEZAR TAŞÇI: Bir şey aşırmasın...

MELEK: O bakımdan merak etme. O bu evden ayrılamaz, o bu evde demirbaştır...

MEZAR TAŞÇI: Beraber çıkalım...

MELEK: Deli misin, sen bu mahallede zaten şüphelisin... Beni seninle görmesinler... Sen ön kapıdan çık, ben bahçeden sıvışıyorum...

(*Mezar Taşçı kapıdan çıkar, Melek kısa bir süre yalnız kalır, kapı vurulur.*)

MELEK (*ters bir sesle*): Kim o?

MEZAR TAŞÇI: Bir dakika, kapıyı açar mısınız?

MELEK : Kimsiniz?

MEZAR TAŞÇI: Taşçı Hayri... Mezar Taşçı...

MELEK (*kapıyı aralar ve aralıktan konuşur, soğuk*): Niye geldiniz?

MEZAR TAŞÇI (*alaylı, hiç gelmemiş gibi*): Galiba bir yere gidiyordunuz... .

MELEK: Evet, gitmek zorundayım, tam çıkıyordum... Sizi dinliyorum, ne sebepten geldiniz?

MEZAR TAŞÇI (*alaylı*): Hiiiç... Geçiyordum, uğradım... Işığı görünce gireyim dedim...

MELEK: Ne ışığı, ben ışıksız otururum... Başka... başka ne sebepten geldiniz?

MEZAR TAŞÇI: Bir yere daha uğramıştım, oradan çıkıp buraya geldim... (*Kapıyı hafifçe itip girer.*)

MELEK: Yaa...

MEZAR TAŞÇI (*alaylı, kahkaha ile gülerek*): Nereye böyle, gene süslenmişsiniz?..

MELEK: Sünnet düğününe.

MEZAR TAŞÇI: Nerede bu düğün, hiç haberim olmadı?

MELEK: İşte ben haber veriyorum, Kuşdili Çayırı'nda.

MEZAR TAŞÇI: Hayret, demek Kuşdili Çayırı diye bir yer var.

MELEK: Hayret niye, duymadınız mı Kuşdili Çayırı diyorum...

MEZAR TAŞÇI: Böyle bir yer hiç gözüme ilişmedi, şimdi sizden duydum.

MELEK: Kuşdili Çayırı diyorlar... Eğer Kuşdili Çayırı değilse daha uzaktır, bir çam ağacının dibindedir... Yemeğimizi o çam ağacının altında yiyeceğiz, sonra da o ağacın altında uzanıp yatacağız...

MEZAR TAŞÇI: Demek çamların altında yemek yeniyor, sonra da yan gelinip yatılıyor... İnanılır gibi değil, düğün de orada haa?..

MELEK: Bir dere kenarında... İki çam ağacı... (*Dalarak:*) Bir ova... Hafif hafif esen bir rüzgâr... (*Aylarak:*) Gramofonu da alıyorusun... Resimler çekilecek... Fotoğrafçı'yı da götürüyoruz... Buraya gelecekti, ben burada onu bekliyorum. Acaba hâlâ niye gelmedi? (*Pencereye gidip bakar.*)

MEZAR TAŞÇI (*alaylı*): Herhalde o çoktan Kuşdili Çayırı'na gitmiştir.

MELEK: Evet, herhalde beni orada bekliyordur... Ben artık çıkсам iyi olacak... (*Rüyalı bir halde yürür, birden uyanır gibi Mezar Taşçı'ya döner:*) Ah, pardon, yolda gelirken bir bahriyeliye rastladınız mı?

MEZAR TAŞÇI: Hayır, niye sordunuz?

MELEK: Siz hangi yoldan geldiniz?

MEZAR TAŞÇI (*kabaca*): Hangi yoldan olacak, tabii ki mezarlık yolundan... Herkesin gittiği yoldan başka yol var mı!..

MELEK: Benim yolum ayrı.

MEZAR TAŞÇI: Pekii, sizin yolunuz ne tarafa düşüyor?

MELEK: Söyleyeyim... Hiç hoşunuza gitmeyecek ama, şimdilik ölümsüz bir yola gidiyorum...

MEZAR TAŞÇI: Böyle bir yol yoktur...

MELEK: Yeter... Keyfimi kaçırıyorsunuz... Benim için her şeyden önce yaşamak gelir... Ölülerden hoşlanmam... Malum, siz seversiniz... Ben hemen çıkıyorum...

(Mezar Taşçı sokak kapısına doğru giderken sahne kararmaya başlar. Mezar Taşçı'nın kapıyı kapayıp gittiği duyulur. Kısa süren bir sessizlik. Birden bir fotoğraf magnezyumu parlar ve sahnenin arka planı, ağaçlar, bahçe görüntüsü aydınlanır. Nivart bahriyeli kıyafetinde, başında bir bahriyeli şapkası, çapkınca bir pozda; Fotoğrafçı önünde bir fotoğraf makinesiyle; Avukat son derece şık bir bonjur ceket, eldivenler, ayakkabılarının üstünde tozluklar, başında melon şapka, baston, kırmızı bir mendil, resim çektirirler. Yerde gramofon çalmakta, eski bir şarkı, ufak bir sofraya, hasır, tabaklar, bardaklar... Nivart, Melek'in geleceği yöne doğru seslenir, o yönde yarı karanlık içinde bir beyazlık belirir. Bu Melek'tir. Beyaz, kanatlı elbisesiyle yarı karanlık tadır.)

NIVART: Meleeeek... Meleeeek... *(El sallar, seslenir.)* Gel... gel artık!..

MELEK: Nivaaart... *(Yarı karanlıkta ilerler.)*

NIVART: İşte geliyor... *(Fotoğrafçı'ya:)* Çekin... Bu pozu kaçırmayın... *(Fotoğrafçı makinesine eğilir, flaş, sahne aydınlanır, Melek ışık içinde görünür.)*

AVUKAT: Mucize... İşte hakiki bir melek...

FOTOĞRAFÇI *(sevinçle)*: Bu bir şaheser... Bu resim meslek hayatının bir incisi olacak... *(Bağırır:)* Yaşasın...

(Melek kanatlarını hafif hafif oynatmakta, parmaklarının ucunda dolmaktadır. Eğlencenin kraliçesi edasındadır. Yüzü aşırı derecede boyalı, gençliğe özenilmiş, bir bakışta çocuksu, genç, bir bakışta yaşlıdır. Melek'in bu etkileyici görünüşü ve oyunu son sahnenin anlamı ve yorumudur.)

MELEK *(cilveli)*: Bir saatten fazla kalamam, hepsi hepsi bir saat...

AVUKAT: Neden bu kadar az?.. Siz cimri olmayacak kadar güzelsiniz, bizi üzmeğin Sultanım...

FOTOĞRAFCI: *(Melek'e yaklaşıp elini tutar):* Sizi bırakmayız, ele geçirdik...

NIVART *(Melek'in öbür elini tutar ve çeker):* Biz gidiyoruz... Biz sizden kaçıyoruz, haydi uç uç Melek'im... *(Hepsi el çırpıp, gülerler.)*

AVUKAT *(Nıvart'a):* Hey çapkın bahriyeli, kızı nereye kaçırıyor-sun?.. Kızı getir... *(gülerler.)*

MELEK: Haydi haydi, vakit geçirmeyelim, eğlenelim...

FOTOĞRAFCI: Demir alalım... Açılalım... *(Nıvart'a):* Yelkenler fora...

NIVART: Eğlence başlıyooor... Sepetleri açalım, içelim, açalım...

MELEK: Önce bir hep beraber resim çektirelim, poz verelim.

DiĞERLERİ: Tamam, haydi... *(Poz verirler.)*

MELEK: Bu bir balo fotoğrafı olsun... Balo başlıyor... Bir fotoğraf... Bir balo halkı ilk danstan önce... Sonu meçhul bir balo... *(Hep beraber poz alırlar Fotoğrafçı makinesini kurar koşup aralarında yerini alır.)*

NIVART: Tamam, oldu... oldu... *(Melek'in etrafında döner.)* Haydi atlıkarıncaya binelim...

MELEK *(kanatlarını çırpıp):* Haydiiii... Salıncakta sallanalım...

NIVART: Tamam, oldu... oldu... *(Melek'in etrafında döner.)* Haydi atlıkarıncaya binelim...

MELEK *(kanatlarını çırpıp):* Haydiiii... Salıncakta sallanalım...

NIVART: Yok yok, hava sıcak, ayaklarımızı dereye sokalım... .

FOTOĞRAFCI: Koşmaca oynayalım... Körebe oynayalım...

KADINLAR: Körebe... körebe... *(El çırpırlar.)*

(Nıvart gramofona bir plak koyar, çalar. Fotoğrafçı bardaklara rakı doldurur, verir, içerler.)

MELEK *(plağı dinler, kanatlarını çırpıp):* En sevdiğim şarkı bu... Sarı Yapıncak... Sarı Yapıncak...

FOTOĞRAFCI: Buyurun, içelim... *(İçerler.)* İçelim, şerefe... Ummana açılalım...

NIVART *(Melek'e döner):* Ne kadar hoş, ne kadar güzel bir söz...

MELEK (*Avukat'a dönerek cilveli*): En güzel sözü avukatlar bilir...

Siz, siz... sizi dinleyelim... (*Kadehini kaldırır, içer.*) Aşkına...

AVUKAT (*Melek'e bakarak*): Şu ıslak yeşil çimenler, şu bahar havası, şu çiçek kokusu, şu kuş sesleri sanki her ağızdan tek bir şey fısıldıyor sevda meleği...

DİĞERLERİ (*alkışlarlar*): Bravo... Bravo...

FOTOĞRAFÇI: İçelim, en güzel söz budur. (*Nıvart'a döner:*) Dans eder misiniz? (*Dans ederler.*)

MELEK: Şerefe... Hepinizin şerefine... Avukat'ın şerefine... (*Ayağa kalkar, Avukat'a bakarak kadehini bir hamlede boşaltır:*) Aşkına... (*Hafif sarhoş olmuştur.*)

NIVART (*dans ederken bağırır*): Melek sarhoş oldu... Sarhoş Melek... En güzel söz budur...

MELEK (*durur, düşünür, Avukat'a döner*): Ben âşık oldum...

AVUKAT: Ben de... Alın tutun, bir aşk çiçeği... Aşk çiçekleri solmaz... (*Çiçeği atar, Melek tutamaz.*)

MELEK: Bir çiçek koklandıktan sonra hiçtir.

NIVART: Melek aşka inanmaz... O âşksız bir melektir...

MELEK: Aşk bir efsanedir, bir vardır, bir bakarsınız kaybolur, aşk havası senelerce sürmez...

AVUKAT (*Gülü yerden alarak*): Bu kadar güzellikle bu kadar insafsızlığı bir araya getirebildiğinize hayret ediyorum, güzel kelebek..

FOTOĞRAFÇI (*heyecanla*): Aşk ve İnsafsızlık... İşte İlk Cumhuriyet Romanı'nın sonu...

NIVART (*Avukat'a*): Elinizde bir ağ görüyorum. Bu ağ her an bir zavallı süslü kelebeğin üzerine inebilir. Şak... Tamam... Şak... Tamam...

MELEK: Şak... Şak... Şak... (*Avukat'a*): Beni yakaladınız, işte ağına düştüm... Yalnız, dikkat, tehlike benden çok sizin içindir...

AVUKAT: Asla sevmemiş ve sevilmemiş olmak... Asıl tehlike budur.

MELEK: Fakat ben yorgun ve yaşlı bir kadını. (*Kırılır.*) Solmuş, yıpranmış, ezilmiş bir kalp ne işinize yarar? (*Şuh, göz kırpar.*)

AVUKAT: Şu güzel tabiat ve hürriyet manzarası içinde, sevmiş

sevilmiş, yıpranmış ve ezilmiş bir kalpten daha büyük ne vardır! (*Melek'e yaklaşır ve saygı ile elini öper.*) Mutluluk, bah-tiyarlık, o yok mu?

MELEK: Mutluluk (*durur*) benim bilmediğim bir kelime galiba...

AVUKAT (*romantik*): Ne güzel bir fırsat... Salı günü sizi Kadıköy İskelesi'nde bekleyeceğim...

NIVART: Neler duyuyorum! Dansa devam edelim... (*Dans ederler.*)

FOTOĞRAFÇI (*dansı bırakıp sofraya dönerler*): İçkiler, içkiler... Kadehler kalksın! Yaşasın Cumhuriyet, Yaşasın Türkiye Cumhuriyeti!.. Yaşasın aşk... eğlence... (*İçerler.*)

NIVART: Ne şenlik!.. Yiyelim, içelim, dans edelim!..

MELEK: Sarhoş oldum... Ben sarhoş oldum... (*Kanatlarını ve ellerini çırparak oynamaya başlar, diğerleri alkışlarlar, tempo tutarlar.*) Kadıköy İskelesi... Kadıköy İskelesi... (*Melek yavaşlar, kendi kendine konuşur.*) Orada bir park var, uzun bir sıranın başında beklerim... Hangi vapurla gelecek?.. Kim gelecek?..

(*İleride Mezar Taşçı belirir. Kimse farkına varmamıştır. Melek oynarken diğerlerinden ayrı kalmıştır.*)

NIVART: Oynuyor... Melek oynuyor... Daha hızlı, daha neşeli bir şey çalın. (*Fotoğrafçı plağı değiştirir, tempo hızlanır. Melek tempo ya yetişemez, ayakları dolanır ve kanatlarını çırpır.*)

DİĞERLERİ: Güzel oynuyor, ne güzel oynuyor!..

NIVART (*ellerini çırparak*): Aman düşme... Devam... Devam...

FOTOĞRAFÇI: Bis... bis...

AVUKAT: Düşecek... düşecek...

(*Melek düşse kalka oyuna devam etmektedir. Mezar Taşçı biraz kımlıdır, Nivart onu görür.*)

NIVART (*hayretle bağırır*): Aaaa... Mezar Taşçı... Ne istiyor. (*Durur.*) Melek'i istiyor... Melek'i istiyor... Melek, bak, seni kim çağırıyor...

MELEK (bakar, aranır, yarı karanlıkta duran Mezar Taşçı'yı birden görür, bağıırır): Neee!.. Mezar Taşçı!.. (Durur.)

NIVART: Seni almaya gelmiş... Seni alacak...

MELEK: Beni kimse alamaz... (Bağıırır.) Gitmeyeceğim... Ölmek istemiyorum... Sabaha kadar eğleneceğim... Yaşamak istiyorum... Yaşamak... Hah... hah... haa... (Kahkahalar atarak, döne döne, Avukat'ın yanına kadar gider. Avukat, Melek'i tutar. Melek onun kucağına düşer.)

DİĞERLERİ: Bravo... Bravo... Devam... Avukat'la beraber devam...

(Melek çok sarhoş olmuştur, Avukat'ı iterek tekrar ayağa kalkar. Yüzünde kararlı bir ifade vardır. Sendeleyerek bir iki adım atar, durur, sarhoş bir sesle nutuk verir gibi "Ben... ben..." diye anlatmaya çalışır.)

NIVART (koşarak gelir onu tutar): Dur, ne yapıyorsun? Çok içtin, gel, otur...

MELEK: Bırakın beni!.. Bırakın, beni!.. Benden ne istiyorsunuz? Kimseden korkum yok... Herkese ilan ediyorum... Ben... Ziya Bey'in ölümünü bekliyorum... Ziya Bey'le hesaplaşacağım ben... Ziya Bey... Ziya Bey, senden nefret ediyorum... Beni duyuyor musun? Ben... ben... seni öldüreceğim... Geliyorum, Ziya Bey, geliyorum, dikkat et, benden sakın, gel... dim... gel... dim...

(Sendeleyerek karyolaya gitmeye uğraşırken yataktan Ziya Bey'in kırmıldadığı, kalkıp başı önünde oturduğu görülür. Bu sahnede Ziya Bey'in başı, beyaz sargılar içinde, kocaman ve korkunç görünmeli, yüzü hiçbir zaman görünmemelidir.)

ZİYA BEY: Meleeeek...

(Yabancılaşmalarda olduğu gibi, Ziya Bey'in sesi duyulunca, piknik yeri bir anda kaybolur. Odada Ziya Bey'le Melek kalmışlardır. Öbür kişiler piknik sahnesi ile beraber kaybolmuşlardır. Ziya Bey'in yataktan kalktığı ve sendelediği görülür. Melek kanatlarını açıp kapayarak Ziya

Bey'e yaklaşır. Ziya Bey de bir iki adım atar ve korkunç iniltilerle, birbirlerini iterler ve sürüklerler, birbirlerine abanırlar, tekrar ayrılıp tekrar birbirlerini iterler, dayanırlar.)

MELEK: Bırak beni... Bırak beni... Bırak...

(İniltiler, soluklar arasında mücadele perde kapanıncaya kadar devam eder)

PERDE İNER

(Perdenin inmesiyle bir düşme sesi duyulur.)

Sevim Burak, teatral davranışları, gösterişli güzelliği, tuhaf beğenileri ve kendinden emin savrukluğuyla yazdığı gibi yaşadı. İlk kitabından itibaren efsanevi bir kimlik oluşturdu. Bütün yapıtlarında öfkesinde berraklaşan yazar: şüphe, korku, yalnızlık, yabancılaşma, yıkım ve ölüme kurmacayla, mizahla, oyunla karşı durdu.

“Herkesin gittiği yoldan başka yol var mı?” diyen Sevim Burak’tan *Ford Mach I*, *Yanık Saraylar*, *Sahibinin Sesi* ve *Afrika Dansı*’ndan sonra iki oyun: *Everest My Lord* ve *İşte Baş İşte Gövde İşte Kanatlar...*

Kapak fotoğrafı: Karaca Borar arşivi

ISBN 978-975-08-1048-1

8 TL

9 789750 810480